

Kıbrıs'ta

Aylık Siyasi Gazete
EYLÜL 2000, Yıl 5 Sayı: 55

Sosyalist GERÇEK

Fiyatı: 500,000 TL (KDV dahil)
İngiltere: 1 stg.

Dayanışma Fiyatı:
1,000,000 TL

- ★ 26 yıldır dayattığı paketlerle ülke ekonomisini batıran "TC İMF'si" değil mi?
- ★ Ülkemizdeki soyguncu, vurguncu, şükrancı takımı iktidarda tutan "TC İMF'si" değil mi?
- ★ Üretimi hedeflemeyen ve var olan üretimi batıran "TC İMF'si" değil mi?
- ★ Özelleştirme ile göçü hızlandıran; fabrikaları, otelleri Tc'li patronlara peşkeş çeken "TC İMF'si" değil mi?

"TC İMF'si"ne

HAYIR

İnadına demokrasi, inadına barış

Tüm baskılara rağmen halkımız İnönü Meydanı'nı doldurdu ve hep bir ağızdan haykırdı

BARIŞ, HEMEN ŞİMDİ

■ Sayfa 3

Kıbrıs'ta Sosyalist GERÇEK internette: <http://www.st-cyprus.demon.co.uk>

“TC İMF’si”ne HAYIR!

“TC İMF’Sİ”NİN 76 MADDELİK PAKETİNDE NELER VAR?

Paket incelendiğinde görülecektir ki bu pakette bir iki göz boyama dışında zam, ek vergiler ve kazanılmış hakların budanması var.

Paketin girişinde daha birinci maddesinde ekonominin batmasının ana nedenleri sıralanıyor ve şöyle deniyor. “KKTC ekonomisi, KKTC’nin uluslararası platformda siyasal olarak tanınmaması, ABAD kararları, ve TC ekonomisinde bu dönemde yaşanan olumsuz ekonomik gelişmelerden doğrudan etkilenmiştir. Sonuç olarak KKTC ekonomisi yapısal sorunlar, yüksek enflasyon ve dışsal sorunlar bir türlü büyüme potansiyelini gerçekleştirilememiştir.”

İşte girişte de vurgulandığı gibi batan ekonomide halkın, emekçi yığınların bir suçu yok. Temel suçlu süruncemedeki Kıbrıs sorunu ve TC’nin ithal ettiği enflasyon olarak gösteriliyor. Bunların başında burjuvazinin kar ve talan hırsını yazmayı “unuttular”.

Peki ortada bir yıkım varsa fatura kime kesiliyor ona bakalım.

Programın girişinden sonra 8. maddede programın ana mantığı yatmaktadır.

“İstikrar programımız, temelde sıkı maliye politikasının öngördüğü; harcamalarda tasarruf, gelirlerde artış, ilkesine dayanmaktadır.”

Mantık açık devlet verdiğini azaltacak, aldığıı çoğaltacak. Kime verdiğini azaltacak, kime verdiğini çoğaltacak sorusu aşağıda alıntılarını yaptığımız maddelerde açıktır.

Bu arada “TC İMF’si”nin bu dayatmalarını şirin gösterebilmesi için madde 9 da şöyle denmektedir:

“Ekonomik reform programının desteklenmesi için TC tarafından 2001-2002 ve 2003 yılları için toplam (.....) ABD doları tutarında bir kredi sağlanacaktır. Uygulanmaya konan reform planı 3 ayda bir TC teknik heyeti ile birlikte gözden geçirilecektir.”

İşte İMF konusunda uzmanlaşmış ve Cotorelilerden çok şey öğrenmiş TC’nin tavrı.

Evet madde 11.1’de Asgari “ücret, Temmuz 2000’den itibaren vergi kapsamına alınacaktır” der.

Madde 11.2’de KDV oranları AB normlarına çıkartılarak %2-%4’e, %6-%9’a, %10-%13’e, %20-%30’a çıkartılacak. Bu karar açıkça zam demektir.

Madde 11.3’de “emeklilik maaş ve ikramiyeleri Temmuz 2000’den itibaren gelir vergisi kapsamına alınacaktır”. Kamu görevlilerinin zaten gerilemiş olan yaşam standardını dibe vurduracak bir karar. Maddenin devamında ise “1987 öncesinden emeklilik sisteminde olanların emeklilik ikramiyeleri gelir vergisine tabi olmayacak”.

Bu ise tam bir ikiye bölünlülük. Neden 1987 öncesi? Siyasiler, siyasi kamu görevlileri,

Ülkemizde 26 yılda ekonomik, sosyal, kültürel ve siyasal bunalım dayanılmaz boyutlara ulaştı. Bu gelişmelerin sorumlusu “TC İMF’si” ve ona uşaklık edenlerdir.

Kriz derinleşiyor. Tüm sektörler can çekiyor. Halk zamlardan, kazanılmış haklarına saldırılardan bıkmış durumda. 50 bin bankazede ne yapacağını bilmez durumda. Çare olarak “TC İMF’si” 76 maddelik “çare paketi” dayattı. Bu paket çare yerine krizi daha da derinleştirecek. Halkımızı teslim almayı hedeflemektedir.

Direnen halka bomba, cop ve hücre vadetmektedir.

İMF reçeteleri çare olsa TC ekonomisi kurtulurdu

İMF reçeteleri halkımıza takılmaya çalışılan boyunduruktur

bürokratlar, hatta sendikal örgütlerin yöneticileri hep bu muafiyet kapsamına girer. Amaç çalışanların % 70-75’ini soyacak olan bu saldırıya karşı efendiler kendilerini güvenceye almak ve örgütlerden yükselecek seşleri “rüşvetle” kısmak.

Madde 11.5’de “toplanan vergi iadelerinin KDV içindeki payı yükselerek %22, %32, %36 olmuştur. Önce vergi iadesi %50 azaltılacak, sonra tamamen kaldırılacaktır.”

KDV oranlarını hızla yükselten devlet vatandaşın cebinden alacağı parayı artırırken vatandaşa verdiği KDV iadesini tamamen kaldıracağını söylüyor. Halkın soyulması için bu kadar açık saldırı görülüş müdür?

Madde 11.7’de “motorinin litresi üzerinden alınan vergi fiyat istikrar fonu yükü, benzinle aynı seviyeye getirilecektir.”

Yani tarımda, ulaşımda, üretimde temel yakıt olan mazot, benzin kadar pahalı olacak demektir. Bu da zam yağmuru demektir. İşte efendilerin paketleri!

Madde 24 “kamunun ürettiği ve pazarladığı ürünler için 1.1.2001 tarihinden itibaren hiç bir şekilde sübvansiyon yapılmayacaktır.”

Yani tarımda, ulaşımda, üretimde temel yakıt olan mazot, benzin kadar pahalı olacak demektir. Bu da zam yağmuru demektir. İşte efendilerin paketleri!

Bir tek soru. Bir KİT olan süt ürünler kurumunun ürettiği süt sübvansiyeli olarak halka satılmasına rağmen biradan pahalı idi. Peki devletin sübvansiyesi kalktığında süt kaç TC olacak ve kimler alıp çocuğuna içirebilecek?

Madde 25 “su ücretleri 15.7.2000 tarihinden itibaren tüm belediyelerde metre küpü 75 centten düşük olmamak kaydıyla ayarlanacaktır”. Tankerlerle su taşınması sonucu maliyetin bu miktarın üzerine çıkması söz konusu olduğunda fiyatlar yeniden ayarlanacak” İşte “ananızın” size göndereceği suyun bedeli. Madde 29 “Yüksek öğretimde verilecek karşılıksız burslar ve harç indirimleri 2000, 2001 yılı öğretim döneminden itibaren kaldırılacaktır. Ailesinin ekonomik durumu yetersiz olan öğrencilere burs yerine öğrenim kredisi verilecek.” Devlet halk çocuklarının eğitim görmesini kendi sorumluluğunun

dışında görüp “banane” diyor. Madde 45 “gerek kamu sektörünü borçlanma gereğinin sınırlandırılması ve gerekse ekonomik alanda rekabete dayalı daha etkin kaynak dağılımının sağlanması için, KİT ve diğer işletmeciler kamu kuruluşlarının özelleştirme faaliyetlerine hız verilecek. ETİ, Kıbrıs Denizcilik Şirketi, Kıbrıs Türk Havayolları, Kıbrıs Türk Petrolleri, Taşel, Kıbrıs Türk Tütün İşletmeleri için özelleştirme yöntem ve planları çıkacak” dünyada özelleştirme furıyası içinde halkın değerleri yabancı sermayeye veya yerli sermayeye peşkeş çekiliyor. İşçiler, çalışanlar işten atılıyor. Sendikal örgütlenmeler yokediliyor. İşte bizdeki adımın da ana amacı budur. Madde 51 “Elektrik fiyatları ile ilgili olarak yapılan düzenlemelerde getirilen sistemin müdahalesiz uygulanması sağlanacaktır. Özel sektörün üretim ve dağıtım alanlarında faaliyet gösterebilmesi için gerekli işlem yapılacaktır.” Utangacca söylenen sürekli zammın olacağı ve elektiriğin kademeli özelleştirileceğidir. Oysa halkın merak ettiği iki nokta. Birincisi Avrupa ülkelerinde Kilovatsaat elektrik fiyatının asgari ücrete oranı ile ülkemizdeki oranın ne olduğudur. İkincisi ise bu pakette 40 bin asker ve askeri tesisler, asker ailelerinin kullandığı elektiriğin faturasını kimin ödeyeceğidir. Açmazsak gözümüzü bize katlanarak ödetmeye devam edecekler.

Pakette hiç mi “elmaşekeri” yok. Tabii ki var. “Madde 21. Bütçe kapsamında veya bütçe dışında olan kurumlar için 2001 yılı sonuna kadar yeni resmi hizmet aracı (RHA) alınmayacaktır.

Madde 73 “Siyasi kamu görevlilerine çeşitli düzenlemelerle sağlanan ayrıcalıklar kaldırılacaktır.” İşte size iki elma şeker. Yorumsuz.

Özetle: Bu paket zama, ekonomik ve siyasi baskıya, örgütlülüğü dağıtmaya, bağımlılığı artırmaya ve nihayet entegrasyona giden yolun ciddi bir adımıdır. İşte şimdi halk ayağa kalkmalı ve bunun hesabını Hükümet’e, Denktaş’a ve “Ankara İMF’si”ne sormalıdır.

Biz sormassak onlar sorar.

BARIŞ, HEMEN ŞİMDİ

1 Eylül, Uluslararası Barış Günü Coşkuyla Kutlandı

41 örgütün biraraya gelerek oluşturduğu birlikteliğin son meyvesi 1 Eylül, Uluslararası Barış Günü Mitingi oldu.

BİRLİKTE GÜÇ DOĞAR

CTP, YBH, KTÖS, KTOEÖS, DEV-İŞ, DEVRİMCİ GENEL İŞ, EMEK İŞ, BES, TÜRK-SEN, KTAMS, KTMMOB, EL-SEN, TEL-SEN, BEL-SEN, TIP-İŞ, YÖN-SEN, KOOP-SEN, GÜÇ-SEN, DAÜ-SEN, PEY-SEN, Mağusa Türk Genel İş Sendikası, K. T. Esnaf ve Zanaatkarlar Odası, K. T. Hayvan Üreticileri Birliği, YKB, Kıbrıs Türk Sanatçı ve Yazarlar Birliği, Haklar ve Özgürlükler Derneği, Girne Halk Sanatları Derneği, Kıbrıs'ta Sosyalist GERÇEK, EKİM Kültür-Sanat-Üretim Derneği, Kıbrıs Sanat Derneği, Barış Derneği, Barış ve Demokrasi İnisiyatifi, KIB-YAY, Naci Talat Vakfı, Kutlu Adalı Vakfı, Barış ve Federal Çözüm için Kadın Hareketi, Kadın Araştırmaları Merkezi, Kıbrıslılar Bilim, Eğitim, Sağlık ve Dayanışma Derneği (KIBES), ÇAĞ-SEN, GÜSAD, Gençlik Merkezi'nin oluşturduğu birlikteliğin ve AVRUPA gazetesi ile Bankazedeler Eşgüdüm Komitesi'nin açık desteğini alan miting halka moral, halk düşmanlarına ise korku saldı.

ENGELLEME VE PROVAKASYONLAR SÖKMEDİ

Bilindiği gibi 18 Temmuz'da 38 örgütün önderliğinde gerçekleştirilen "BU MEMLEKET BİZİM MİTINGİ" gerek ülkemizde ve gerekse TC'de malum güçleri oldukça tedirgin etmişti.

Bir dizi önlem, baskı ve entrikaya rağmen 1 Eylül gecesi halkın bir sel gibi İnönü Meydanı'na akışını; egemenlik

ve barış taleplerini haykırışını engelleyemediler.

Ne Emniyet Genel Müdürü Erdem Demirbağ'ın "halkı dedektörlerle bir bir aramadan geçireceğim" provakasyonu, -ne eylem günü sabahtan itibaren askeri birliklerin 'sıkı yönetim' havası estiren ana yollarda yığınak yapmaları ve

cesur ve kararlılığını bir kez daha kanıtlamış oldu.

Saat 20:00'de başlayan mitingin sunuculuğunu Ahmet Derya ve Barış Burcu yaptı.

Tüm örgüt temsilcilerinin kürsüye çağrılması ve Barış Derneği'nden bir üyenin 41 örgüt adına sunduğu konuşma sonrasında halk özgün müzikler eşliğinde coştı.

EKİM Kültür-Sanat-Üretim DERNEĞİ'nin 'SAVAŞ VE BARIŞ'I MUHTEŞEMDİ

Son olarak EKİM Kültür-Sanat-Üretim DERNEĞİ'nin sunduğu "SAVAŞ VE BARIŞ" isimli 15 dakikalık müzikal 'pantomim' kitlelerin büyük beğenisini topladı.

Mitingte en göze çarpan noktalardan birisi de Kıbrıslı-Türkiyeli diyerek emekçi halkımızı ırkçı emellerine alet edip bölmeye çalışanlara inat köken farkı gözetmeden halkımızın ve gençliğin kol kola, omuz omuza oluşuydu.

bilhassa miting alanında tur atmaları mitingi engelleyememiştir.

41 örgütü temsilen Komite'nin tavrı çok netti: "Biz şiddet meraklısı değiliz. Bilinmelidir ki; eğer bir saldırı veya provakasyon meydana gelirse bu kesinlikle devletin haberi ve onayıyla olacaktır. Dolayısıyla sorumluluk da onlara aittir."

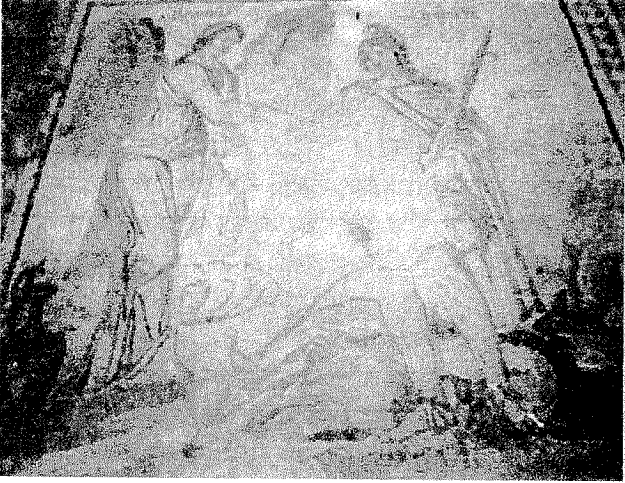
Bu kararlı tavır karşısında olsa gerek, Emniyet Genel Müdürü "kesinlikle arayacağım" dediği kendi halkını dedektörlerle aramaktan son dakika vazgeçmek zorunda kaldı.

Kendini bilmez bir-iki kişinin taşkınlığı ve bir faşistin küçük çocuğunu alet ettiği miting alanına bakan apartman balkonundan üzerinde "bozkut" yazan balon atma girişiminden başka ciddi bir olayın meydana gelmemiş olması, gösterilmeye çalışılanın tersine halkın ve örgütlerinin maceracı değil, halkın taleplerine sahip çıkan

41 örgütü temsilen Komite'nin tavrı çok netti: "Biz şiddet meraklısı değiliz. Bilinmelidir ki; eğer bir saldırı veya provakasyon meydana gelirse bu kesinlikle devletin haberi ve onayıyla olacaktır. Dolayısıyla sorumluluk da onlara aittir."

“Tarihi su altında bırakıyorlar coğrafyasına sormadan.” ZaZa

Üstü açık yatan kenti suyla örtüyorlar. Sonra kendi üstlerine toprak atılacak Ve mezar taşlarına yazılar yazılacak

Denecek ki; Belkis harabeleri su altında bırakanlar şu zamanda öldüler, burda yatıyorlar ve günü geldiğinde onlardan hesap sorulamayacaktır çünkü onlar artık değersiz bir toprak parçasıdır. *Tarihi su altında bırakıyorlar coğrafyasına sormadan.*

TARİHÇE :

Roma imparatoru büyük Iskender firatin iki yakasında tahta dubalar üzerinde bir köprü kurdurdu. Bu nedenle “Zeugma” mana olarak köprü veya geçiş anlamına gelir. Daha sonra Roma imparatoru büyük Iskenderin komutanlarından Seleucos I. Nikator (M.Ö.312-281), Seleucos imparatorlugunun kurucusu olup firatin bu noktasında karisi Apama adına dogu yakasında Apameia Euphrates (Tilmusa köyü), batı yakasında ise kendi adına, Seleukeia Euphrates (Belkis köyü) adlarında iki yerleşim yeri kurdurdu. Justinian ise şehrin etrafına duvarlar yaptırarak kuvvetlendirdi.

M.Ö.1. yüzyılda bölgeye egemen olan Kommagene Krallığı (M.Ö 162) yılında Seleucos (Selefkı) imparatorluguna bas kaldırarak bagimsizligini kazanmistir. Zeugma daha sonra Kommanege kralliginin dört büyük şehriden birisi olmustur ve en parlak dönemini yaşamıştır. Her iki şehirde geçiş noktasında olduğu için bu yüzyıldan itibaren Zeugma ismi yaygın olarak kullanılmaya başlanılmıştır.

Bölgenin Roma hakimiyetine girmesinden sonra Anadolu kökenli askerlerden olustugu için 4. Iskit lejyonu adını alan askeri garnizon burada yerlestiginden, Zeugmanın önemi çok daha artmıştır. Yüzyıllarca Zeugma Roma imparatorlugunun üst düzey komutanlarına ve ailelerine ev sahipliği yapmıştır. Burada zengin bir kültürel hayat yaşanmasına sebep olmuştur. Askeriyenin yanısıra ipek yolu üzerinde olmasından dolayı, çok hareketli bir ticaret şehri olmuştur.

M.S. 250 li yıllarda Sasani’ler tarafından istila edildiği ve bölgenin o yıllarda büyük bir yangın geçirdiği, yapılan kazılardan anlaşılmaktadır.

SINIRLARI : Kilikya, Kapadokya ve Kuzey Suriye arasında kalan bölgedir. Romalılar, Kommagene Krallığını ortadan kaldırarak bu bölgeye hakim olmuştur. 2300 yıllık tarihi geçmişi bulunan Zeugma antik kenti 6000 ve 7000 dönümlük araziye kurulmuştur (Ancak 10’da 1’i gün yüzüne çıkarılmıştır). Akropol’den (eski Yunan sitelerinde yüksekte inşa edilen ve içinde bir saray ile tapınaklar bulunan müstahkem mevki) Fırat Nehri’ne doğru inen yamaçlarda yer alan şehir tarihi boyunca bir savaş, bir deprem ve bir de yangın geçirmiştir. Teknelerden yapılmış köprüsü çok islek olmakta Antakya (Antiocheia) ile Urfa (Edassa) arasında ulaşım, bu köprü sayesinde gerçekleşmekteydi. Burası daha çok Amanos ve Toroslar üzerinden Güney Mezopotamya’ya kereste taşıyanların

geçiş bölgesi olarak kullanılmıştır. Anadolu ve Mezopotamya arasındaki önemli konaklama yeri olarak hizmet vermiştir. 7. yüzyılda şehir tahrip edilmiştir.

Yapılan kazılarda Helenistik, Roma ve Bizans dönemlerine ait kalıntılar bulunmuştur. Roma dönemine ait olan ve Roma yönetiminin arsivi olduğu anlaşılan

Kurtarma kazisi sırasında gün ışığına çıkarılan büyük villayı tüm güzelliğiyle 100. Yıl Atatürk Kültür Parki’nde sergilenmesi bekleniyor. Diğer villalar ise yeni kurulan Belkis Köyü’ne taşınıp orada sergilenenler. Ayrıca çıkarılan heykeller ve kabartmalar Gaziantep Arkeoloji Müzesinde Belkis (ZEUGMA) salonunda sergilenmektedir. Sergilenen bu heykellerin tamamına yakını mezarlardan çıkarılmış olup, ölen kişileri temsil etmektedir.

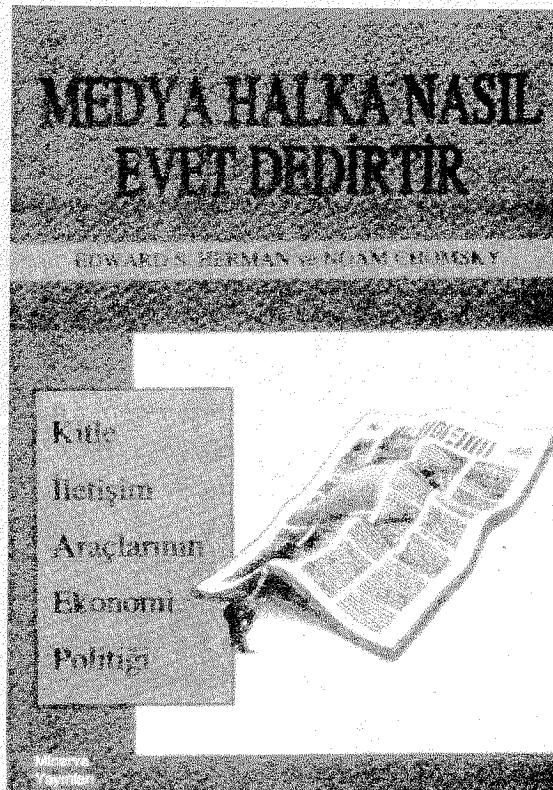

mühür baskılar (BULLA) bulunmuştur. Bugünkü resmi kırmızı mühürlerin görevlerini üstlenen bu mühürler, Roma tarihine isik tutması açısından son derece önemlidir. Nisan 2000 tarihinden itibaren su tutmaya başlayan Birecik Barajı suları altında kalacak olan kentte, birçok tarihi eser yanında dört de villa bulunmuştur. Bunlardan Romalı zengine ait olan bir villanın misafir odası tabanında Dionysos’un (eski Yunanistan’da sarap ve bağ tanrısı) düğün sahnesinin işlendiği sanat değeri çok yüksek mozaikler çıkarılmıştır

Artık olmayan mezarlığın yerinde yeller esecek Ya da modern mimarinin yapılarına arsalık edecek

Kimse bilemeyecek buranın eski bir mezarlık olduğunu. Belkis’i, tarihi bir zenginliği yok edenler Sırlar katına erişecek Belkis harabeleri katili bulunamayacak Faili meçhul bir cinayet olarak kalacak ve yıllar sonra bu antik kentin faili meçhul cinayete kurban gittiğini yine kimseler bilemeyecek.

Bir Kitap

Her ne kadar, önce kitabın yayınevine bakıp kitabın kötü bir çevirisiyle karşılaşacağımızı sandıysak ta yanlışlığımızı anladık.

Edward S. Herman ile Naom Chomsky’nin birlikte kaleme aldıkları bu kitap medyayı bütün yönleriyle otopsi masasına yatırıyor. Basın dünyasında çalışan bütün dürüst gazeteciler, muhabirler, yazarlar, sunucular, yayın yönetmenleri ve gazeteciliği bir meslek olarak edinmek isteyenler kadar, gazete okurlarının, televizyon izliycilerinin ve radyo dinleyicilerinin, kısacası bütün kesimin mutlaka okuması ve incelemesi gereken bir eser bu. Günümüzde medyada çalışanların “objektif habercilik” yapmasının ne tür “süzgeçler” kullanılarak engellendiğini kanıtlarıyla sunan Herman ve Chomsky, halkın tarafsız haber edinebilmesinin yollarının her şeye karşın bütünüyle kapalı olmadığını da gösteriyor.

Şiddetle tavsiye edilir.

bir demet şiir

Sevgili vatan hainleri,
Siz üçbuçuk kişi, tüm eşeklerle bir olup ille de
Kıbrıslılığı yaşatmak istiyorsunuz. Niçin?

Biriniz Karpaz'da anırır, diğeriniz Sarayönü'nde
bağırır...

Ayıp değil mi, mersedesler, hoteller, yüzme
havuzları, kumarhaneler dururken hainlik yapmak...

Siz de baloya gidin Salamis'e, flarmoni dinleyin,
smokin giyin, şans oyunları deneyin, hostes
modellerle sohbet edin, ithalat ihracat işi yapın,
olmadı banka açın.

Yapacak işiniz mi yok? Sizi protesto ediyorum.

Siz de sevin bu vatani adam gibi.

Siz de satın toprağını, dağını.

Yarım kalmış yuvasını, denizini, havasını.

Hesap sormak size mi düştü?

Size düşmanlarımızın 'hain' demesinden gurur
duyuyorsunuz galiba. Ben öyle sezinledim. Yine de
size hainlik yapacak vatan bırakıldı mı diye merak
ediyorum.

'Bu Memleket Bizim' sloganını biraz açar
mısınız?

Hangi memleket? Yarısı mı, bütünü mü?

Çünkü yarısından bahsediyorsanız, ben yarım
imza atacağım.

Hepinizi kucaklarım.

Aydın ADAMOĞLU
5.8.00, Londra

3 ½ KİŞİYE ŞİİR

3 ½ kişiyle başlanır. Böyledir bu işler.

onlar, 3 ½ buğday tanesinden dolacak ambarları
görenlerdir.

milyonlarca kıvılcım sıçratan 3 ½ demiri
dövenlerdir.

3 ½ NEBULA'dan milyarlarca yıldızın
doğduğunu bilenlerdir.

özgürlük çatısını tutan kirişler böyle hesaplanır.
uyku tutmayan korkulu gecelerde ise
kelle başı.

SENİ DÜRTÜYORUM

silkin

sırası gelince kendine son verirsin akrep gibi
ateşten çemberin içinde yaşamak yerine
bu bir onur işidir, kim ne yapıyorsa sana ne?
sen, yüzün kızarmış, başın önünde, ellerin kavuşmuş
yaşayabilirmisin?
babam, dedem görse ne der?

zincir vurulması gerekmez bileklere. Daha çok acıtır böylesi
görülme-yen prangaların açtığı izler yüreklere
yurdun kurtulmuş
sen kurtulmuşsun
hani? Yurdun nerde, yurttaşların nerde?

silkin

senin değil sana yarısını gösterdikleri yurdun
senin değil sana yarısını göstermedikleri
niçin anlamıyorsun?

YANILSAMA

küçük bir ülkede
büyük bir hapishanenin açılış töreni.
bando çalıyor.
içeride olması gerekenler
hep birlikte içeri giriyorlar. Katli kravatlı.
toprağın içinde 2 solucan
tünel kazıyorlar. Çırlıçılak.

hayvanat bahçesindeki bölmelerin biri
kaplumbağanın. Tabelasında öyle yazıyor.
yazmasaydı,
köşedeki örümceği, yerdeki karıncayı ve 2 sineği
görecektiniz.

eski polis istasyonunda
tutuklu odası beyaz badanalı
beyaz badanasının altında türkçe ve rumca yazılar
okuyabilmeniz için görmeniz gerekmez
gözler bazan bakmak için de açılır
kapamak için de
gözler bazan ağlamak için de kapanır
anlamak için de.

küçük ülkenin çılgınlığını göremedik
bir sarı keçi
Yeşil Hat'a işedi
siyah bir gecede.

İki halkın da düşmanı ortak: Kapitalizm

Akdere Gençlik Buluşması'na karşı kıydan katılan ve Kıbrıs'taki Ekim Kültür Sanat ve Üretim Derneği gençliğinin temsilcileri olan Emre İleri ve Güngör Acar, ada nüfusunun yarısını oluşturan gençlerin sorunlarını bizlere aktardılar. Kıbrıs'ta gençliğin politikadan özellikle uzaklaştırılmaya çalışıldığını belirten gençler, Kıbrıs gençliğinin son dönemlerde yaşanan ekonomik paketler nedeniyle ada halkının sorunlarıyla yakından ilgilenmeye başladıklarını belirttiler ve Türkiye'deki gençleri Kıbrıs hakkında duyarlı olmaya çağırdılar.

İçel'in Silifke ilçesinin Akdere beldesinde yapılan gençlik buluşmasının karşı kıydan, Kıbrıs'tan da konukları var. Kıbrıs'taki Ekim Kültür Sanat ve Üretim Derneği gençliğinin temsilcileri olan Emre İleri ve Güngör Acar'la adada yaşayan gençlerin sorunları, gençlik hareketinin durumu, Kıbrıs'taki son gelişmeler ve barış sorunu üzerine konuştuk. Doğu Akdeniz Üniversitesi öğrencilerinden olan Emre İleri müzik bölümünde, Güngör Acar ise uluslararası ilişkiler bölümünde okuyor.

- Kıbrıslı Türk gençlerin sorunları, eğilimleri hakkında biraz bilgi verir misiniz?

Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti (KKTC) nüfusunun yarısı (100 bin) genç. Ancak adadaki gençler, sistem tarafından asimile edilerek mücadeleden uzaklaştırılıyor. Bu, özellikle uyuşturucu ve içki yoluyla gerçekleşiyor. Bir şişe bira bir kutu süttten daha ucuz. Eğleniyorlar, içiyorlar. Politikayla ve ada halkının sorunlarıyla çok ilgili değiller. Ancak son dönemde dayatılan ekonomik paketler bu gençlerin bile tepkisini çekti. Kıbrıs'ta okumak için para ödemek zorundasın. Ekonomik düzey Türkiye'ye göre yüksek. Ancak yeni ekonomik paket gereğince öğrencilerden yüzde 30 zamlı harç alınacak. Sosyal yardımlar kaldırılacak. En ucuz okul harcı 2 bin dolar olacak. 50 milyon TL'lik aylık yardım kesilecek. En ucuz üniversiteyi bitirenler bile, askerlik yapma zorunluluğu ve işsizlik nedeniyle adayı terk ediyor. Türkiye'nin politikalarına karşı mücadele yürütenler, devlet kademelerinde iş bulamıyorlar. Bu da insanların mücadeleden biraz geri durmasına neden oluyor. Adanın yüzde 60'ı işsizlik nedeniyle büyük ölçüde göç etmiş durumda. İşte bu gelişmeler sonucunda, gençler arasında da bir uyanış oldu. Son dönemde Kıbrıs'ta açılan sosyalist dernekler, yapılan bu uyanışa yardımcı oluyor.

- Kıbrıs'taki gençlik örgütlerinin durumu nedir?

Kıbrıslı Öğrenciler Birliği (KÖB), Doğu Akdeniz Üniversitesi'ndeki bir öğrenci örgütü. 1000-1200 civarında üyesi var. Ancak KÖB'e Türkiyeliler üye olamıyor. Kıbrıs milliyetçiliği hakim burada. Bizim yeni kurduğumuz Kardelen Derneği var. Sosyalist gençlerden oluşuyor. Biz de derneğin yönetimindeyiz. Dernekte Türkiyeliler de yer alabiliyorlar. Doğu Akdeniz Üniversitesi Kıbrıslı Öğrenciler Birliği (DAÜKÖB) var. Burada faşist olmayan, demokrat insanlar yer alıyor. Ayrıca fakültelerin kulüpleri var. Ancak kulüpler gençlerin sorunlarıyla ilgilenmiyorlar. Zaten kulüplerin siyasetle ilgilenmeleri de yasak. Ancak üniversitedeki sorunlarla boğuşuyorlar.

- Kıbrıslılar yaşamlarında Türkiye'nin müdahalesini nasıl hissediyor, gençler nasıl karşılıyor?

Türkiye'den adaya göç edenlere tarla veriliyor. Ancak Kıbrıslıların malı mülkü yok. Kıbrıslılar kendi şiveleriyle konuşmaya dahi korkuyorlar. Yaşam

Türkiye'deki devrimci arkadaşlar Kıbrıs'ın sorunlarından çok haberdar değil. Hangi parayı kullandığını dahi bilmiyor. Türkiye'nin de Kıbrıs'ın da düşmanı ortak: Kapitalizm. Biz Türkiyeli arkadaşların biraz daha duyarlı olmalarını istiyoruz. Birlikte bir şeyler yapmak için de ilk olarak böyle bir kampı Kıbrıs'ta yapmayı önerebiliriz.

kültürümüze müdahale var. Eskiden Kıbrıs'ta özgürce konuşuyorduk. Şimdi konuşamıyoruz. 10-15 yıl önce evlerimizin kapısı, penceresi açıktı. Şimdi parmaklıklar var. Türkiye'deki karapara Kıbrıs'ta aklanıyor. Adadaki Türkiyeli bir işçi asgari ücret olarak 80 milyon isterken Kıbrıslı bir işçi 120 milyona istiyor. Dolayısıyla Türkiyeliler daha kolay iş bulabiliyor. Kıbrıs'a Türkiye'den göç ettirilenler genelde devlet tarafından seçilerek gönderiliyorlar. Örneğin Hatay bölgesinden gelenler genelde Ülkü Ocakları'ndan. Kıbrıs gençliği (20 yaş altındakiler) adadaki Türkiye egemenliğinden kurtulmak istiyorlar. Türkiye'deki güvenlik önlemlerini Kıbrıs'ta uygulamaya çalışıyorlar. Sivil polis teşkilatı oluşturma çabası var. Oysa ki Kıbrıs, Türkiye'ye göre bir derece daha ılımlıdır. Toplantılarımıza polis giremez.

- Ekim Gençliği ve faaliyetleri hakkında bilgi verebilir misiniz?

Ekim Gençliği yeni kuruldu. O nedenle üye sayısı fazla değil. Ancak adadaki gençlik hareketini yönlendirebilme açısından etkili bir örgüt durumunda. Adada gençler arasında bir Barış Platformu oluşturduk. Bunun içinde yer alıyoruz. Tiyatro ve müzikle ilgilenmeyi, seminer, eğitim çalışmaları yapmayı düşünüyoruz. Derneğimizde Türkiyeli gençler de var.

Bunlar genelde üniversite öğrencisi. EMEP, ÖDP, SİP üyesi olanlar var.

-Rum gençleriyle ilişkileriniz nasıl?

Ortak bölge olan Pile'de birlikte etkinlikler düzenliyoruz. Gençlerin katıldığı şenlikler yapıyoruz. AKEL'in (Kıbrıs Rum Sosyalist Partisi) gençlik kolu olan EDON'la düzenli ilişkimiz var. Sürekli yazışıyoruz. Karşılıklı davetlerde bulunuyoruz. Kıbrıs sınırında yaşanan gerginliklerde ise Kıbrıs Türk halkının rolü yüzde 1 oranındadır. Gerginliklerde genelde Türkiye'den getirilen göçmenler etkin. Kıbrıs'ın yerli halkında sağ görüşlülük vardır, ancak milliyetçilik derecesinde değil.

- Denktaş ve Klerides arasında süren dolaylı barış görüşmelerini nasıl değerlendiriyorsunuz?

Görüşmelerden sonuç beklemiyoruz. Halkın haberi olmadan, halkla tartışmadan, referandum yapılmadan görüşmeler yapılıyor. Kıbrıs halkının katılmadığı bir çözüm bizim açımızdan çözüm değildir. Kıbrıs'ta bir cephe oluşturduk. Antiemperyalist talepler olmasa bile bağımsız bir Kıbrıs talebinde ortaklaşıyoruz. İmza kampanyası başlattık. 1 Eylül Dünya Barış Günü'nde de Rum gençlerle birlikte elimizde meşalelerle sınıra doğru yürüyeceğiz. Ayrıca Avrupa Birliği ve ABD'den yardım isteyenler var, biz Ekim Gençliği olarak Türkiye, AB, ABD'den bağımsız bir Kıbrıs istiyoruz. AB, ABD ve Türkiye arasında bir fark yoktur. Biz antiemperyalist, bağımsız, sosyalist bir Kıbrıs istiyoruz. Adadaki gençler AB'yi bir çıkış yolu olarak değerlendiriyorlar. AB üyeliğiyle adada refahın yükseleceğini düşünüyorlar. AB'nin ne olduğunu anlamadan peşinden gidiyorlar. AB kapitalist bir birliktir. Kapitalizm her yerde aynıdır, fark yoktur aralarında.

- Türkiye'deki gençlik örgütleriyle ilişkileriniz nasıl? Kampı nasıl buldunuz?

Henüz ilişkimiz yok. Türkiye gençliğiyle ve Türkiye'yle ilgili çeşitli yayınlar elimize geçiyor ama düzenli değil. İlk kez bu kampa katılarak bir ilişki kurmanın adımlarını atıyoruz. İlk kez böyle bir kampa katılıyor. Farklı düşüncelerden gençlerin böyle bir etkinlikte biraraya gelebilmesi çok güzel. Düşünce ayrılıklarının aşılmasında yapılan seminerlerin yararlı olacağını düşünüyoruz. Ayrıca Türkiye'de kurulacak nükleer santraller bizi de etkileyecektir. Biz de nükleer enerjiye karşıyız.

- Son olarak söylemek istedikleriniz...

Türkiye'deki devrimcilerin, Türkiye gençliğinin, işçi sınıfının sorunlarını biliyoruz. Araştırıyoruz. Ancak Türkiye'deki devrimci arkadaşlar Kıbrıs'ın sorunlarından çok haberdar değil. Hangi parayı kullandığını dahi bilmiyor. Türkiye'nin de Kıbrıs'ın da düşmanı ortak: Kapitalizm. Biz Türkiyeli arkadaşların biraz daha duyarlı olmalarını istiyoruz. Birlikte bir şeyler yapmak için de ilk olarak böyle bir kampı Kıbrıs'ta yapmayı önerebiliriz.

Evrensel, 25 Ağustos 2000

Susurluk ve Kontrgerilla Gerçeği

15

EVRENSEL BASIM YAYIN

Semih HİÇYILMAZ

ortaklığa ilişkin bir kanıt gösterebilir misiniz?
Bunun nasıl kanıtı olur ki?

- Kâğıt üstünde bir şey görünmüyor mu?

Hayır yok. Ama o zaman bu adam bu parayı nereden getirdi diye ben sormak isterim. En geçerli kanıt da canlı şahittir. Ben de karşınızda canlı olarak konuşuyorum. Böyle, daha canlı şahit de isterseniz, vardır olabilir. Zaten kendisi Amerika'dan Türkiye'ye para transfer ettiğini kabul ediyor. O zaman size o söylesin, ne parası bu? Herkes biliyor bunu. Bir ara Çiller'in Amerika'daki otelleri ve yatırımlarının kaynağı tartışıldı, öyle geçti. Hayır otellerinin parası Türkiye'den oraya gitti. Benim anlattığım, '80'li yıllarda döviz yasakken onun buraya getirdikleri. 12 Eylül'le beraber hareketlenen insanlardan biriydim ben. O da onlardan biriydi. Onun işi oydu. Benim de, burda, Türkiye'den geçen uyuşturucunun kime nasıl teslim edilmesi gerektiğinin bilgisini aktarmaktı. Ayrıca, o paranın hangi şifreyle, hangi bankaya yatırılması gerektiğini söylemekti. Çiller'e Amerika'dan para veriliyordu. Amerikan pazarı da Cavit Çağlar'dı, oydu, Ali Şen'di.

- Hiç onlarla kişisel ilişkin var mıydı?

Tabii. Onlar, Kolin Kulüp'te her zaman görüştüğümüz insanlardı.

- Özer Çiller de var mıydı orada?

Para transferi benim alanım olmadığı için onunla ortak işim olmadı. Ama yapıyordu. Cesim bir taraftan para transferi olayına girdi. Cesim'le görüştüm. Benle Cesim çok yakındık.

- Oradan, uyuşturucudan elde edilmiş paranın transferi öyle mi?

Öyle olduğunu bilerek yapıyordu.

- Kesin biliyor mu?

Çok iyi biliyor. Sonradan kendisi zaten içinde. Bu Amerika'daki yatırımları hep uyuşturucu parasıdır. Türkiye'den gitti deniyor ya, Türkiye'deki paraları Türkiye'de yatırdı. Türkiye'den oraya gittiye, Türkiye'deki yatırımlar nereden geldi? En önemli kanıtı bakın, basın üzerinde durmuyor. Nereden getirdi bu adamlar bu parayı? Bu kadar basit. Ben nereden getirdiğini söylüyorum açık açık. O nereden getirdi? Parayı nereden getirdiğini söylemesi gerekmez mi?

- Cesim'in üzerinden gelmiştir belki! Çiller adına mı gelmiş?

Kendisinin organize ettiği banka ve şirketler aracılığıyla geldi. Doğrudan kendi adına da gelmiş olabilir. Onun sorumluluğunda yapılıyordu. Cesim hiçbir zaman Amerika'ya gitmedi. Hep kendisi gidip geliyordu. Ben nasıl buraya geliyordum. Buradaki adama diyordum ki sen bankada, şu şahsa, şu şifreyi söyleyerek şu parayı teslim et; o da Amerika'da bunu yapıyordu. Satıcılara bunu söylüyordu. Satıcılar da götürüp onun söylediği yere parayı teslim ediyorlardı. Türkiye'ye o gelip parayı alıyordu. Cesim'e diyordu, Ahmet'e şunu ver, Mehmet'e şunu ver, Demirel'e şunu ver. Onun işi de oydu.

- Belki o da bir kurye kullanıyordu. Doğrudan kendi hesabına mı yatırıyordu?

Hayır hayır kendisi yapıyordu. Ben biliyorum. O zaman ahım şahım bir şey değildi ki. Banka işine ondan sonra girdi. Uyuşturucu işinden para kazandıktan sonra, Türkiye'de ondan sonra girdi.

- Şunu biliyorsun değil mi? Mesela Ziraat Bankası'nın bir şubesine Özer Çiller adına geliyor para, alıp o dağıtıyor! Yani kendi adına mı geliyor?

Kendi adı. O zaman zaten kendi olmasaydı, onun bir özelliği olmazdı. Adı vardı. Benim o zaman kullandığım, mesela Yukarı Göztepe'deki Pamukbank Şubesi'ydı. Ama ben onu buradaki İş Bankası'na da yatırırdım, yatırdığım şifreyle yine gider oradan alırdım. Gittiğimde Hüseyin Baybaşı dediğim zaman, bana o parayı vermeleri gerektiğini biliyordu oradaki müdür. Ya da bankadaki başka birinin adı verildiğinde ona gidip parayı çekiyordum. Çiller de benim gibi yapıyordu. Ben onunla beraber gitmedim, birlikte para almadım. Çünkü benim onun aracılığıyla

param gelmedi. Ama ben bunu yaptım. O da benim gibi yapıyordu. Ama o akıllıydı. Türk-İslam sentezi anlayışına fazla boyun eğdi, onu kavrayarak onunla beraber yürüdü. Biz değişik düşünceler taşıdık. O öyle gitti, biz böyle gittik. Yalnız bunu yaptığını söylüyorum size. Benim kimseye bir borcum yok, kimseden bir şey de istemiyorum.

- Yine de kendi ismini kullanmamış olabilir belki? Hayır kendisinin böyle bir inisiyatifi yoktu. Eğer ben Hüseyin Baybaşı olarak gelip burada ismini kullanmazsam bana bir şey vermezler ki. Birinin ismini kullanması lazım. O para yakalanırsa, o para Özer Çiller'indir. Devletin değil. Baybaşı'ndır devletin değil. Yani adı kullanılsın diye zaten orada görev alıyor. Şimdi gidiyorlar iki tane işadamların malına mülküne parasına el koyuyorlar. Ne diyorlar el koydukları zaman? Alaattin Çakıcı oradan zorla para aldı! Ama onu alan devlet çetesidir. Onun adı kullanılıyor. Çiller de böyle. Ama sonradan kendisi uyuşturucu işine de girdi. Anlaşmazlık yüzünden sonradan Cesim Alagöz de öldürüldü. Hüseyin Pala büyüdü, birbirlerine girdiler. Cesim Alagöz'ü vuranlarla Banker Kastelli'ye kurşun sıkanlar, aynı insanlar. Bütün bunlar, bu olaylar nasıl oldu, hep konuşuldu. Sizin gazetecilik camiasında ne oluyor ne bitiyor haberiniz oluyor. Üç aşağı beş yukarı, uyuşturucu işinde de böyle. Herkesi ilgilendiriyor çünkü. Karşılıklı konuşuluyor. Gayet açık bir şekilde Demirel'e sen ne kadar verdin, ben ne kadar verdim tartışması oluyor. Kimse de bunun gizli olduğunu, suç olduğunu yüz kızartıcı bir şey olduğunu düşünmüyor.

- Demirel de oradan, yani uyuşturucudan geldiğini biliyor mu?

Tabii ki, ne demek o? Talimat onun zaten. Organize eden Şükrü Balcı, zaten talimatı ondan alıp, bizlere nasıl yürüteceğimizi söylüyor. Size yazdığım isimlerin hepsi, o ortamda zaten Demirel'e ulaşabilen insanlardı. Diğerleri hep bizden sonradı. Buradakiler bilmezler, kim nereden geliyor? Mesela Süleyman Demirel, aldı yanına Mehmet Ali Yılmaz'ı, 'Tamam bu sağlam bununla çalışalım' dedi. Süleyman Demirel'in yanında bakan oldu. Burada gücü artıyor.

- Çiller, hangi banka ile çalışıyordu? Araştırsak, Çiller nereden nereye transfer etti, nereye ulaştırır?

Hiçbir yere ulaşamazsınız. Araştırma iznini de vermezler. Belge bulamazsınız. Yahya Demirel'in bankasını nasıl araştıramazsan, onu da araştıramazsınız. Devletin içinde bir birimle anlaşılırsanız, diyelim ki Mesut Yılmaz, şimdi kendi başına bir güç olmaya çalışıyor. Aslında yani namuslu bir insan rolünü oynuyorsa da, bunun da yaşayamayacağına biliyor. Türkiye'de çürüten devlettir. Mehmet Ağar, 'Devletin ufak tefek zaafalarını büyütmemek gerekir. Hepimiz aynı geminin içindeyiz. Biz çok eylem yaptık. Ama devlet için yaptık. Bu gemi batarsa hepimiz batırız. Demirel'in başında oturacağı bir komisyona ben ifade veririm. Bütün olanları anlatırım' diyor ya. Demirel'i uyarıyor bir yerde. 'Kendine gel' diyor. 'Bak söylerim' diyor. Öteki diyor ki, 'Hepimiz batırız.' Zaten çürümüş gemi. Zaten o pisliğin içine batacak. Bu gemiyi komple batırmak lazım. Yeniden doğru dürüst bir gemi inşa etmek lazım. Böyle yolu yok. Bunu yapan devlettir. Şimdi yeni bir rapor çıkartmışlar, bunların 58 kişi olduğunu belirtiyorlar. Hep hikâye dir. Şarlatanlık yapıyor, yani Erbakan kendisi bu çetenin aktif üyelerinden biridir. Milletvekili Halit Kahraman, Almanya'da yakalandığı zaman Erbakan'ın talimat verdiğini, eroini Fehim Adak'tan aldığını ve Almanya'ya getirip sattığını söyledi. Daha sonraki ifadelerinden bunu çıkardı. Yani niye ben şimdi demiyorum ki Yılmaz bu çetenin üyesidir. Hayır, değildir. Yılmaz'a hiçbir zaman güvenmediler ve Yılmaz kendi başına bir güç olmaya çalışıyor. Ordunun içinde diğer kurum ve kuruluşların içinde onurlu kişilikli insanlar vardır, ama azınlıktadırlar. Bunlar, yüksek sesle düşünemiyorlar. Eğer bunları etrafına alırsa kamuoyu bu pislikleri görür. Kimse inkâr edemiyor. Bu pisliklerden etkilenen kamuoyu ona destek verir ve ileriye götürür, memleketi kurtarır. Biz de kurtulur, rahat ederiz belki. Ama o zaman net ne yapmak istiyorsa onu söylemesi gerekir.

Söylemiyorsa, demek ki bilinçli olarak kabul ediyor.

- Bu konuda elinde belge var mı?

Var, çok belge var. Evet, benim gönderdiğim belgeler çok değerlidir.

- Belgeleri kime verdiniz?

Ben Aydınlık camiasına verdim. Doğu Perinçek de Yılmaz'a vermiş.

- Konuşmanın dışında başka belge var mı?

Tabii konuşmanın dışında birçok belge var. Size anlattığım ilişkilerin belgeleri var, benim onlarla konuşmalarım var. Telefon konuşmalarım var. Çiller'e kaç kez telefon ettiğim var. Bedrettin Dalan, parti kurunca A'dan Z'ye programın hepsini Tansu yazdı. Ben iyi biliyorum. Boğaziçi Üniversitesi'nin hemen yan tarafında bir daire vardı. Üst tarafta Boğaz manzaralı odada kalıyordu. Bedrettin veriyordu parasını.

- Belgeler şu an sadece Perinçek ve Yılmaz'da mı?

Yani Perinçek'te var. Ama Perinçek ona vermiş. Nasıl anlaşılır bilemiyorum. Bir de MED TV'de var.

- Ya senin elinde? Ufak tefek, onlara da ulaşamam. Çoğuna da el koydular zaten. Diyarbakır Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği'nin arşivinde. Orada yönetim odasında konuştuğum zaman genellikle kayda alıyordum. Devlet yetkilileri fark etmiyorlardı. Orada kaldı, ben düşünemedim.

- Finanse edilen Avrupa'daki derneklere örnekler verebilir misin?

Dernekleri ben açmadım. Yalnız, konsolosluktaki görevlilerle birlikte koordine ettik onları, ben yalnızca paralarını verdim. Onlar yaptılar. Onları yapanlardan biri Ertuğrul Türkbileği. Sonradan benim cezaevinde yattığım dönemlerde onunla ilişkilerim sürdüğü için Türk... Okulu'nun Müdürü olduğunu bildiğimden söylüyorum. O okul böyle finanse edilen bir okul. Ve Türkbileği de bu ortamı yaratmak için Türkiye'den Avrupa'ya gelen bir insan. Onu örnek olarak veriyorum. Diğer camileri, okulları ve dernekleri onun gibi görevlendirilen insanlar yaptılar. Ama benim onlarla ilişkim olmadı, daha sonra. Karar verildikten az sonra ben cezaevine girdim. Kararlardan bilgimiz oldu. Kararlar doğrultusunda gereken paraları verdik. Tek tek okulları, dernekleri bilmiyorum. Türkbileği'nin adını bilmem de, cezaevindeyken gelip gitmesinden kaynaklandı. Aslında ben onun adının Türkbileği olduğunu da biliyordum. Ona genelde Komutan derdik. Kod ismi. Eğer cezaevine girmeseydim o da benimle cezaevinde ilişkisini sürdürmeseydi, adı evraklara girmeseydi, yine bilemezdim.

Bir de o NATO yetkilisi var. Tüfekçioglu. O da benim Belçika'da Osten Polis Karakolu'na vize garantörüm olarak geldi. Adını koydu. İngiltere'de yakalandığımda o belge de çantamdan çıktı ve mahkeme dosyasına girmiş oldu. Dolayısıyla ben adını öğrenmiş oldum. Yoksa onun da adını bilemezdim. O da komutandı bizim için.

- Mehmet Ağar?

Mehmet Ağar süper bir beyin. Alçaklık, şerefsizlik ayrı ama beyin süper. Sabaha kadar viski içiyordu, Emniyet Müdürlüğü yaptığı dönemde, İstanbul'da Royal Oteli'nde oturuyorduk, ben o kadar içseydim dilim bile dolaşmazdı artık. Kendisi yine çok mantıklı konuşuyordu.

- Hürriyet'te size yeşil pasaportu bizzat Mehmet Ağar'ın verdiği yazıldı?

Evet. O zaman işin başı Şükrü Balcı'ydı. Mehmet Ağar'ın o zaman benim gibi bir grubu vardı. Mahmut Gündoğdu vardı, şimdi Fransa'da cezaevinde, Avrupa'da Ağar'ın adına uyuşturucu satışında çalışıyordu. Kardeşiyle de beraber idiler. Uğur Gür devamlı onunla beraberdi. İkisi beraber çalışıyorlardı. Bu pasaportların dağıtımını ya Ağar ya da Ahmet Ateşli yapardı. Genellikle Ağar dağıtırdı. Talimatı ise Şükrü Balcı'dan alırlardı. Para almaya hep

■ SAYFA 8

Ahmet Ateşli giderdi. Kimlikleri, pasaportları dağıtmak ise Ağar'a düşerdi. Bazen haftada iki üç kez gelip gitmek gerekiyordu. Onun için değişik pasaportlar kullanıyorduk.

- Mesut Yılmaz, biraz daha üzerine gidilirse Mehmet Ağar'ın konuşabileceğini söylüyor. Siz ne düşünüyorsunuz?

Evet, biraz daha sıkıştırılırsa Ağar konuşur. Konuşursa da ortalık altüst olur. Benim anlattıklarım onunkinin yanında solda sıfır kalır. Zaten Mesut Yılmaz'a da Ağar'ın konuşabileceği mesajını ben gönderdim. Başkan yardımcısıyla görüşüm onların; birçok bilgiyi onlara ben verdim. Birtakım belgeler de gönderdim. Aydınlik, önce benimle konuşmuştu; Doğu Perinçek'e bazı belgeler vermiştim. Çoğunu onlara Perinçek verdi. Sonra birçok şeyi de kendim verdim.

- Peki, açıklanmayan bu belgelerde neler vardı?

Ben Mehmet Ağar'la Kozakçıoğlu ile yemek yerken, çekilmiş video kasetleri var. Osman Ayanoglu'nun öldürüldüğü dönemde, birçok Emniyet üst düzey yetkilisinin ülkücü kesimdeki bazı isimlerle telefon görüşmeleri var. O kasetlerin çoğunu para ile satın alıyordum. Telefon dinlemedeki görevli bunları dinliyor, sonra 'İlgini çeker' deyip bana getiriyor. Dinliyorum, gerçekten ilgi çekici. Veriyorum parasını, git diyorum, kasedi veriyor. Böyle oluyordu.

- Ayanoglu'nun öldürüldüğü sırada telefon konuşması kaydedilenler kimler?

Sarı Celal mesela. Birçok ülkücü ile o konuşuyordu. Sarı Celal, Osman Ayanoglu'nun öldürülmesinin soruşturulmasıyla görevliydi. İstanbul 2. Şube 1. Kısım Cinayet Masası Amiri'ydi. Sarı Celal eskiden Siyasi Şube'deydi. Sarı Celal, lakabıydı. Soyadını bilmiyorum. Onun, kaydedilmiş telefon konuşmaları var.

- Ülkücülerin ismi var mı? Tabii. Kürşat Yılmaz'ın adı karışmıştı. Onun, beni de ilgilendiren iki telefon konuşması var. Sarı Celal, Osman Ayanoglu ile ilgili beş tane gazeteciyi çağırması, 'Ayanoglu'nu Hüseyin öldürttü' demiş. Bazı gazeteler de bunu manşet yaptı. Ben de bunun yalan olduğunu belirtmek için açıklama yaptım. Hürriyet gazetesini de mahkemeye verdim. Hürriyet gazetesinden Mehmet Emin Demirel isimli biri, Şevket Okan isimindeki bir başka gazeteciyi aracı yaparak benimle görüştü. 'Niye bunu yazdınız?' dedim, 'Sarı Celal çağırdı' dedi. 'Emniyet adına biz de yazdık' dedi. Onun için onun adına açıklama yaptım. Sonra da onun üzerine hep gittim. Bu telefon konuşmaları da o olayları ilgilendirdiği için, bana geldi.

- Sarı Celal şu an ne yapıyor?

Halen Emniyet'te. Ayrıca MİT'te de görevli olduğu söyleniyordu, ancak doğru mu yanlış mı bilmiyorum? Sarı Celal'i herkes bilir. Siyasi Şube'den geçen herkes onun işkencesinden geçmiştir. Mavi gözlü bir adam. Vampir gibi bir suratı var. O camiada, o tipte başka biri de yok zaten.

- Başka bu tür somut belgeler var mı?

Mesut Yılmaz'daki belgelerden bahsediyorsun. Abdullah Çatlı'nın da içinde olduğu bazı eylemleri, isimlerini de vererek, Susurluk kazasından önce biz anlatmıştık. Bu anlatımların kasetlerinin tarihleri belli, Perinçekler, bu kazadan önce bu kasetleri Mesut Yılmaz'a veriyor. Tabii çok etki yaptı. Benim bazı Emniyet yetkilileriyle, valilik yapmış insanlarla telefon konuşmalarım var. Avrupa'ya bu insanları getirip, Avrupa'daki uyuşturucuyla mücadelede görevli olan insanlarla görüştüm kasetleri var. O görüşmelerde yapılmış konuşmalar var. Türkiye'de Emniyet Müdürlüğü üst düzeyinde görevlilerin, Hollanda'nın, Fransa'nın, İngiltere'nin, CIA'nın yetkilileriyle görüşmeleri var. Bu görüşmelere aracılık yapan bir avukatlık şirketi var. Ben 1993 yılında onlarla ilişkiye geçtim. O tarihten beri de bunu yapıyorum. Avrupa ve Amerika da bunu biliyor. O nedenle de beni burada tutmaları ağırıma gitmişti.

- Bu telefon konuşmalarını yapan Emniyet yetkilileri ve valilerin isimleri var mı?

İsim var. Fakat bu insanlardan halen Türkiye'de görevde olanları biz açıklayamayız.

- 'Mesut Yılmaz'a verdim' diyorsunuz?

Evet onlar da var. Yalnız konuşmaları var, isimleri yok. Perinçek'te bazı isimler var. Bana 'Perinçek'le görüşmemizde sakınca görmüyoruz' diyenlerin isimlerini Perinçek'e verdim. Perinçek o zaman 'Benimle görüşürler

mi?' dedi; 'Sorum' dedim. Sordum vatandaşlara, kabul edenlerin isimlerini verdim. Yani ben doğrudan vermedim. O arkadaşların hayatlarının güvenliğini düşünmek zorundayım.

- Bazıları bu işlerden rahatsız mı yani?

Benim bu anlattıklarımı benimle beraber yapanlar, yani paranın taşıyıcılığında, transferinde görev alanlar, bunun böyle gitmeyeceğini, bunun doğru olmadığını düşünenler.

- Bu işlerden memnun olmayanlar yani?

Tabii ben nasıl bu doğru değil diyorsam, onlar da öyle diyor.

- Ağar'la konuşurken cebinizde teyp taşıyormuşsunuz?

Evet o tür şeyler de var. Ancak Perinçek bu konuşmaların kasette pek net çıkmadığını söyledi. Ne derece doğru bilmiyorum.

- Peki Ağar'a şimdi 'Gel anlaşalım' desen, tutumu ne olur?

Ooo yeri öper. Kırk sefer. Ben, Behçet Cantürk öldürülüp benim üzerime atılana kadar, Ağar'ın adını bile anmadım. Ama arayıp konuşurum, buna rağmen arayıp konuşurum. 'Sen, Behçet'in öldürülmesi benim üzerime atıldığı zaman on sefer konuştun; çıkaracağım katilleri dedin, niye çıkarmadın?' derim. Behçet öldürülüyor. Öldürüldüğü zaman gazeteler, televizyonlar, 'Hüseyin öldürdü' diye Türkiye'de manşet yaptılar. Tanıgımız var dediler. Halbuki ben Türkiye'den onbinlerce kilometre uzaktaydım. Bunu yapmalarındaki amaç, önce benim ailemden de birkaç kişiyi de öldürmek, sonra iki aileyi birbirine düşürmekti. HBB benim açıklamamı yayınladı. Bu açıklamadan sonra biz Mehmet Ağar'a ulaştık. 'Niye böyle oluyor' dedik. O da 'Benim inisiyatifimin dışında' dedi. Hüseyin Kocadağ ise, 'Her şeyi Ağar'ın istediği gibi yaptılar, benim bilğim bile olmadı' dedi. Halbuki Kocadağ operasyonun başında olan adam. Behçet Cantürk'ün öldürülmesinin başında olan oydu.

- Yurtdışında birilerinde de belgeler olduğunu söylüyorsunuz. Kimlerle ilgili?

Çok ciddi belgeler var. Ama birçok kişinin adını şimdi söylemiyorum. İsimleri ve ilgili oldukları olayları söylersem durumları tehlikeye girer. Ama tümü belgelerde var. Zamanı gelince açıklanır. Mesela Kocadağ'ın adını o ölmeden açıklamadım. Çünkü bana bilgi veriyordu. Verdiği bilgilerin yüzde 90'ı yalandı, biliyordum, ama gene de veriyordu. Ayrıca bir arkadaşın başına ağır bir olay geldiği zaman, Kocadağ'ı arıyordum. 'Bu adamı alman gerekir' diyordum, gidip alıyordu; Siyasi Şube'den bile alıyordu. Bu tür ilişkim sürüyordu. Onun adını deşifre etmememe karşılık, ne dersem yapıyordu. Yapmadığı takdirde adını deşifre edecektim; bunu biliyordu.

- Kocadağ, kısmen iyidir dediğin kişilerden miydi? Hayır; nispeten iyidir dediğim adamlar ayırdır. Ama halen Emniyet'in üst düzeyinde olan ve iyilikle ilgisi olmayan adamlar var. Mesela Hüseyin Kocadağ'ın 'iyi' denebilecek bir tarafı yok. Ama bir avukattır, validir ya da geri hizmette hukuk bölümündedir. Mestan Şener, Mehmet Ağar ve Şevki'nin (soyadını hatırlayamıyorum) Ankara'da, sürekli gittikleri, kadın pazarlanan bir ev var. Orada, benimle ilişki kurması ve bana karşı kullanmak için birkaç kadın ayarladılar. Bu kadınlardan biri çok üstüme geldi; olmadık insanları araya koydu. Narkotik Şube şefliği yapmış bir adamın kadınlara karşı zaafı vardı. Bir dansöz kadını ayarlıyor, beni onunla yemeğe götürüp tanıştırsın diye. Ben şüphelendim o kadından; sıkıştırdım, her şeyi söyledi bana. Ben de, haksızlıktı ama, o kadından yararlandım. Onların yaptıklarını, ettiklerini o kadına kasede aldardım. Perinçek'te o kasetler de var. Onların konuşmalarını kasede aldardım. O eve gelenlere sormalarını istediğim soruları ve cevaplarını kaydettirdim. Mehmet Ağar gidiyor oraya, Mestan Şener gidiyor, Şevki gidiyor. Özel Harp Dairesi'nde görev düzeylerini bilmediğim kişiler gidiyor. Bu kişilerin, o fahişelerle yaptıkları konuşmaların bantı var.

UYUŞTURUCU KAÇAKÇILIĞINI DEVLET YAPIYOR

Hüseyin Baybaşın'ın söyledikleri oldukça fazla yankı yaptı. Yeri geldiği zaman karşındakıyla bir hesaplaşma içinde olanlar, zaman zaman Baybaşın'ın söylediklerine itibar ettiler. Hasımıyla ilgili söylenen şeyler varsa alıntı

yaparak Baybaşın'ı şahit gösterdiler. Ama Baybaşın'ın anlattıklarından işin özüne ilişkin olanlar, devletin sürdürdüğü faaliyetlerle ilgili söyledikleri es geçildi. görmezden gelindi. Emek gazetesinde 11 Kasım 1996 tarihinde yayınlanan "Baybaşın Röportajı", savcılarla süratle harekete geçirdi. Emek gazetesi hakkında toplatma kararı verdiler ve dava açtılar.

Hüseyin Baybaşın, "Uyuşturucu trafiğini bizzat devlet yönetiyor, bu iş MGK'ya bağlı olarak işliyor, Avrupa'daki Türk büyükelçiliklerinin çoğu bu işin merkezi durumunda" sözlerini söylediğinde, "Yalan söylüyor, o zaten uyuşturucu kaçakçısının teki" diye estiler, kükrediler. Gerçekten de Baybaşın'ın anlattıklarına baktıkça, insanın kimi zaman "Hadi canım sen de, bu kadar da olur mu?" diyesi de geliyordu. Devlet yetkilileri içerisinde birçok kişinin pis işlere, uyuşturucu ticaretine karıştığı biliniyordu. Bunlar arasında Başbakan, Cumhurbaşkanı akrabalarından milletvekillerine, polislerden, Özel Timcilerden ordu mensuplarına kadar birçok isim gazetelere kadar geçmiş, teşhir olmuştu. Ama her defasında münferit, çürük elma edebiyatıyla geçiştirilmeye çalışılmıştı. Gerçi bu açıklamalar artık pek fazla kimseyi tatmin etmiyordu, ama şimdi iddia edilenler biraz daha farklı boyutlardaydı.

İddiaya göre, Avrupa'ya uyuşturucu satışı ve trafiğini bizzat devlet örgütüyor, askeri araçlar, gümrük kapıları, resmi havayolları gibi imkânlardan istifade ediyor, sevk edilen uyuşturucu, büyükelçilikler vasıtasıyla pazara dağıtılıyor ve elde edilen para devletin kasalarına giriyordu. Bu işin içerisinde adı geçen birçok kişi yalnızca devlet adına faaliyet gösteriyor, kendileri de küplerini doldurmakla beraber tıpkı vatan için kurşun atan 'kahramanlar' gibi 'şerefli' bir görev icra ediyorlardı. Tüm bu faaliyet de MGK tarafından organize ediliyordu.

Gerçi bu anlatılanların tıpa tıp benzerini Albay North'un Amerika devleti adına yaptığını görmüştük. North, İranlı mollalardan aldığı uyuşturucuları Avrupa'da pazarlama organizasyonunu kurmuştu ve bu uyuşturucuların satışından elde edilen para, mollaların payı çıktıktan sonra Amerika'nın kontra faaliyetlerinin sürdüğü Latin Amerika ülkelerine aktarılıyordu. Emperyalizme karşı duran halklara karşı sürdürülen savaş da bu paralarla finanse ediliyordu.

Amerika'nın yaptıkları, kontrgerilla nizamnameleriyle bire bir uygunluk gösteriyordu. Kontrgerilla nizamnamelerine göre her yol mübahtı. Bu nizamnamelerin uygulanmak üzere Türkçeye çevrildiğini ve dağıtıldığını da biliyorduk ama... Ama tonlarca uyuşturucunun devlet eliyle organize edilerek pazara çıkarılışı pratikte olabilir miydi?

Kitabın birinci baskısından hemen sonra 'Sahibinin Sesi Yayınlar' bölümünde adı geçen bir dergi, Türk Tarihi Dergisi yeni yayın dönemine başladı. Daha önce de iki ayrı dönem yayın yapmış olan bu dergi, yayın kurulu içerisinde Özel Harpçileri barındıran, kontrgerillanın psikolojik savaş yürütücüsü MGK'ya bağlı Toplumla İlişkiler Başkanlığı (TİB) denetiminde bir yayın organıydı. Derginin başında TİB eski Müşaviri Ertuğrul Zekai Ökte bulunuyordu.

TİB 1983 yılında kurulmuştu. Kuruluşu 11 Kasım 1983 tarihli Resmi Gazete'de yayınlanmıştı. MGK ve MGK Genel Sekreterliği Kanunu'nda yapılan değişiklik çerçevesinde TİB, ana hizmet birim başkanlıklarından biri haline getirilmişti. Hizmet birimleri genel sekreterin teklifi ile kuruluyor, kadroları da gizli tutuluyordu.

TİB'in ilk başkanı o zamanki rütbesiyle Korgeneral Doğan Beyazıt'tı. Beyazıt, Özel Harp Dairesi Başkanlığı da yapmış olan bir Özel Harpçi. TİB'in başına Beyazıt'tan sonra Teoman Koman geçiyordu. Koman'dan sonra ise sıra Tümgeneral Hilmi Şengün'e geliyordu.

İşte bu TİB'in yayın faaliyetleri içerisinde yer alan dergilerden biri de Türk Tarihi Dergisi idi. MGK'nın Kasım 1996 toplantısında almış olduğu "Psikolojik savaşla ağırlık verilmelidir" kararından hemen sonra uzun süredir ara verdiği yayın faaliyetine yeniden başlıyor ve Şubat 1997 tarihli yeni dönemin ilk sayısını piyasaya sürüyordu Türk Tarihi Dergisi.

İlk sayıda yine TİB'in yan kuruluşlarından biri olan Türkiye Stratejik Araştırma ve Eğitim Merkezi (TÜRKSAM)'nin bir raporu yayınlanıyordu. 'Stratejik Değerlendirmeler' bölümünde yer alan rapor, '1997'nin Başında Dünya ve Türkiye' başlığını taşıyordu ve birbirinden ilginç açıklamalarla doluydu.

Gelecek Sayıda...

Raporda neler var neler...

KKTC'DEKİ TC ÇIKARLARI YENİ BOYUTLAR KAZANIYOR

Konuk yazar: Mehmet Sonuç

18 Temmuz 2000 akşamı Lefkoşa'daki İnönü Meydanı'nda yapılan ve binlerce Kıbrıslı Türkün katıldığı "Bu Memleket Bizim" mitingi, 26 yıldır Kıbrıs adasının %37'lik kuzey bölümünde sürdürülen Türk Silahlı Kuvvetleri'nin işgaline yeni boyutlar kattı.

Aralarında Cumhuriyetçi Türk Partisi ve Yurtsever Birlik Hareketi'nin de bulunduğu 33 örgütün birlikte örgütledikleri bu mitingten sonra, 24 Temmuz günü, protesto gösterisi yapan binlerce bankazeden bir kısmının KKTC Meclisi'ni işgal etmesi ve mudiler üzerine çevik kuvvetin saldırtılması ile gelişen olaylar, 26 yıldan sonra ilk defa Türk basınının "yavruvatan"ın iç durumu ile yakından ilgilenmesine yol açtı.

Kitlesel mitinge destek vermiş olan siyasal parti, sendika ve meslek kuruluşlarının bazı ileri gelenlerinin, 24 saat için tutuklanarak, onlara gözdağı verilmek istenmesi ve bir kısmına KKTC Meclisi'ne zarar verdikleri gerekçesiyle dava okunması, Kıbrıs Türk halkının yükselen hoşnutsuzluğuna karşı set çekmeye yönelik eylemler olarak nitelendirildi. KKTC lideri Rauf Denktaş'ın yürürlükteki parlamenter rejim yerine, başkanlık rejimi önermesi de olaylara tuz-biber ekti.

"Bu Memleket Bizim" hareketini yürüten 41 örgüt, BM Genel Sekreteri'ne Kıbrıs sorununun bir an önce çözülmesi için çabalarını artırmasını talep eden bir muhtıra iletirken, binlerce kişiyi hedefleyen geniş bir imza kampanyası da başlatıldı.

TC KÖKENLİLERE YENİ PARTİ

Lefkoşa'da yayımlanmakta olan Yeni Düzen gazetesinde yer alan ve yeni kurulmuş "XPress" Haber Ajansı kaynaklı bir haber de, Kıbrıs'taki huzursuzluğun TC kökenli aktarma nüfus arasında da ileri boyutlara ulaştığını gösterdi. Haberde belirtildiğine göre, KKTC'deki son genel seçimlerden bu yana hoşnutsuz olan Türkiye kökenli bazı KKTC yurttaşları, 2000 yılı sonuna doğru yeni bir siyasal parti oluşturmayı planlamaktadırlar. Henüz adı belli olmayan, ancak "Anadolu Partisi" olarak düşünülen KKTC'nin 8. yeni siyasal partisinin kurucuları arasında, Serdar Denktaş'ın başkanlığını yaptığı Demokrat Parti (DP) üyesi ve İskan eski Bakanı Ali Özkan Altınışık da var.

Altınışık, yeni kurulacak partinin Türkiye kökenli parlamenterlerden oluşacağı iddiasını reddederken, bu söylemin ülkede ayrımcılığı gündeme getirdiğini, buna karşı olan kendilerinin, eskiden koskoca bir parti olan Yeni Doğu Partisi'ni Demokrat Parti ile birleştirdiklerini söyledi.

Siyasal gözlemciler, günümüzde DP, UBP ve hatta CTP gibi partilerde Türkiyeli üyelerin bulunduğu gerçeği göz önünde bulundurulursa, yeni oluşumun siyasal yapıda önemli değişikliklere yol açabileceğini öne sürüyorlar. Bugün DP'nin Meclis'teki 13 milletvekilinden en az 6-7'sinin TC kökenli vatandaşların oyuyla seçildiğini belirten Ali Özkan Altınışık, "Bu oluşum gerçekleştiikten sonra, ilk seçimlerde iktidarda olacaktır" şeklinde konuştu.

Haberde belirtildiğine göre, kurulması planlanan yeni siyasi partinin bünyesinde, KKTC'nin tanınmış siyasetçileri yer alacak ve bu durum, DP, UBP gibi sağdaki partilerin milletvekili sayısında düşüşe yol açacak.

KIBRISLI TÜRKLER, OSMANLI VALİLERİNDEN DE HOŞLANMAZDI

Bilindiği gibi 1571 yılında Osmanlılar tarafından fethedilen Kıbrıs adası, Anadolu'dan getirilen Türk nüfusla iskan edilmiş ve adanın esas nüfusunu oluşturan Kıbrıslı Rumlar ile aralarında yaklaşık 5:1 oranı hep korunagelmisti. Kıbrıs'ta 307 yıl süren Osmanlı yönetimi sırasında, Kıbrıslılar dönem dönem Osmanlı yöneticilerine karşı isyan etmiş, hatta bazılarında Kıbrıslı Türkler bu isyanlara öncülük etmişti. (Bkz. A.An, Kıbrıs'ta İsyanlar ve Anayasal Temsilîyet Mücadelesi 1571-1948, Lefkoşa 1996)

Kıbrıslı siyaset ve kültür adamı Avukat Fadıl Niyazi Korkut, "Hatıralar"ında "Osmanlı İdaresi süresince Türkiye'den gelen amirleri hoş karşılamamak geleneğine bağlı olan Lefkoşa Türkleri'nden söz ederken, İngiliz işgaline kadar Kıbrıs'a gelen valilerin hep Lefkoşa ağalarının direnmesi ile karşılaştıklarını yazmakta ve şu olayı nakletmektedir:

"Vali Tosun Paşa, 'Buraya bakın ağalar, bana Tosun Paşa derler' dediği zaman, ağalardan biri cevap vermişti: 'Kıbrıs'ta tosunun hayalarını sökerler de hadım ederler!'"

Korkut, Osmanlı valileri ortadan kalktıktan sonra Lefkoşa eşrafının bu kez de Bab-ı Ali'den gönderilen

kadırlara saldırmaya başladıklarını belirtmektedir. (Gazimağusa 2000, s.21)

1974 SONRASI DURUM

Aralık 1963 olaylarından sonra, TMT yeraltı örgütünün yöneticileri olarak Türkiye'den Kıbrıs'taki Türk enklavlarına gönderilen askeri komutanlara karşı da bir hoşnutsuzluk olduğu ve "karasakal" diye nitelendirildiği bilinmektedir. Ama Kıbrıslı Türkler ile Türkiyeli Türklerin yoğun olarak temas ettikleri 1974 yılından sonra bu ilişkiler, yeni bir karakter kazanmıştır.

1974 yazında Kıbrıs'ta yaşanan Yunan darbesi-Türk müdahalesi sonrasında, adanın Türk Silahlı Kuvvetleri tarafından işgal edilen %37'lik kuzey bölümüne Anadolu'dan aktarılan nüfus, önce "mevsimlik işçi" olarak anılmışsa da, daha sonra Rumlardan kalan boş köylere yerleştirilmiş; kendilerine mal-mülk dağıtılarak, iş sahibi yapılmış ve seçimlere katılma hakkı verilmiştir.

ULUSLARARASI ANLAŞMALARA AYKIRI OLARAK AKTARILAN NÜFUS

1974'den beri, Kıbrıs'ın kuzeyinde TC askerinin denetimi altında tutulan topraklara, Cenevre Konvansiyonu'na aykırı bir şekilde yapılan nüfus aktarmalarının demografik yapıyı bozduğu, herkes tarafından bilinen bir gerçektir.

TC tarafından 1974 sonrasında Kıbrıs'ın kuzeyine aktarılan nüfusla ilgili olarak, 1992 yılında, Avrupa Konseyi Parlamenterler Asamblesi'ne bağlı Göç, Göçmen ve Nüfus Komitesi adına İspanyol sosyalist parlamenter Alfons Cuco tarafından da bir rapor hazırlanmıştı. Cuco Raporu'na göre, 1974 ile 1990 arasındaki süreçte, Kıbrıs Cumhuriyeti'nin güneyinde nüfus sadece %13.70 artarken, kuzeydeki nüfus %48.5 artmıştır! Raporda, BM Temsilcisi Camilion'a atfen, işgal altındaki kuzey bölgesine, 30 bin kişilik Türk askeri birliklerinden başka, 40-45 bin kişilik de sivil nüfus aktarıldığı belirtilmekte ve 40 bin Kıbrıslı Türkün çeşitli nedenlerle işgal altındaki bölgeyi terkettiğinden söz edilmekteydi.

Bugün adanın kuzeyindeki Türk askeri denetimi altındaki bölgede bulunan TC uyruklu göçmenler ve onların evlatlarının sayısı ile ilgili kesin bir bilgi elde olmamakla beraber, uluslararası hukuka aykırı olarak aktarılmış bu nüfusun, halen 120 bin'in üzerinde olduğu tahmin edilmektedir. (M.Sonuç, Seçim sonuçları ve değiştirilen seçmen yapısı, Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek, Ocak 1999, Sayı:36)

TC KÖKENLİLERE AYRI SİYASAL PARTİ VE SONRASI

TC kökenli göçmenler, Kıbrıs'ta ilk defa 28 Haziran 1981 genel seçimlerine "Türk Birliği Partisi" ile katılmışlar ve Parti Başkanı emekli asker İsmail Tezer, Meclise girmeyi başarmıştı. Bu seçimlerde Ulusal Birlik Partisi (UBP) 18, Toplumsal Kurtuluş Partisi (TKP) 13, Cumhuriyetçi Türk Partisi (CTP) 6 ve Demokratik Halk Partisi (DHP) 2 milletvekili çıkarabilmişti.

Türkiye'deki 12 Eylül 1980 faşist cuntasının, Kıbrıs Türk liderliğine muhalif partiler olan TKP-CTP-DHP'nin bir koalisyon hükümeti kurmasına karşı çıkması ve düzenlenen entrikalar ardından, UBP Genel Başkanı Mustafa Çağatay başkanlığında ve TBP'nin desteğinde, 4 Ağustos 1981'de "Kıbrıs Türk Federe Devleti"nde bir azınlık hükümeti kurulduğu anımsanmalıdır. Ancak 4 ay sonra muhalefet tarafından verilen güvensizlik önergesi ile bu hükümet düşürülür ve ilk koalisyon hükümeti (UBP+DHP+TBP) 98 günlük bir uğraşından sonra, 15 Mart 1982'de yine TBP'nin desteğinde kurulabilir. TBP Başkanı İsmail Tezer'e Devlet ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı verilir.

KURUCU MECLİS'TE DE TEMSİL EDİLDİLER

"Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti"nin 15 Kasım 1983'de ilanından sonra, KTFD Meclisi'nin 40 sandalyesine ek olarak, 30 kurum ve kuruluş temsilcisinden oluşturulan 70 kişilik Kurucu Meclis'te de yine TC kökenliler yerlerini alırlar: İsmail Tezer ile Baki Topaloğlu TBP'yi temsil ederken, Aytaç Beşerler, 10 kişilik Devlet Başkanı kontenjanından birini alır. Ferhat Ulutaş da "Kıbrıs Türk Barış Harekatı Gazileri Birliği"nin temsilcisi olarak Meclis'e gönderilir. 13 Aralık 1983'de Nejat Konuk başkanlığında kurulan ilk KKTC hükümetinde Aytaç Beşerler, Turizm ve Sosyal Yardım Bakanı olur.

"YENİ DOĞUŞ PARTİSİ"

Ocak 1984'de Lefkoşa'daki TC Büyükelçisi İnal Batu'nun marifetiyle tek çatı altında toplanmış olan TC'li göçmenler, "Yeni Doğu Partisi (YDP)"ni kurarlar. Partinin

Genel Başkanlığına, 1981'de UBP'den milletvekilliğine aday olmuş, ama seçilememiş olan emekli subay Aytaç Beşerler getirilir. 20 Şubat 1984'de Kurucu Meclis'te "YDP Grubu" oluşturulur. (F.Ulutaş 8 Mayıs 1984'de, İ.Tezer de 8 Şubat 1985'de TBP'den istifa ederek bağımsız kalacaklardır.)

İLK KKTC SEÇİMLERİNDE %8.7'LİK OY

23 Haziran 1985'de yapılan KKTC'nin ilk genel seçimlerinde UBP 24, CTP 12 ve TKP 10 milletvekilliği kazanırken, YDP 4 milletvekilliği kazanır: Aytaç Beşerler, Kenan Akın, Ömer Demir ve Emin Uzun. YDP, KKTC'deki toplam seçmen oylarının %8.7'sini toplarken, gözardı edilmemesi gereken siyasal bir güç olarak ortaya çıkar.

Derviş Eroğlu'nun başkanlığında oluşturulan UBP-TKP koalisyon hükümeti, 19 Temmuz 1985 ile 11 Ağustos 1986 arasında görev yapar ve TC Başbakanı T.Özal'ın dayattığı ekonomik paket yüzünden yıkılır. Bunu 2. Eroğlu Hükümeti olan UBP-YDP Koalisyonu izler. Seçimlerde %36.7 oranında oy toplayan UBP'nin 25 milletvekili ile %8.7'lik oy oranına sahip YDP'nin 4 milletvekilinin desteğinde kurulan bu yeni hükümette, Aytaç Beşerler'e Tarım ve Orman Bakanlığı verilir.

ETKİNLİK MÜCADELESİ

Yeni Doğu Partisi'nin 16 Nisan 1988'de yapılan 4. Olağan Kurultayında, UBP-YDP Koalisyonuna imza atmış olan Aytaç Beşerler, YDP Genel Başkanlığını kaybeder, yerine Demirel yanlısı Orhan Üçok seçilir. Bunun ardından Aytaç Beşerler, Emin Uzun ve Ömer Demir YDP'den istifa ederler. Meclis'te YDP üyesi olarak sadece Kenan Akın kalır. 22 Nisan 1988'de Demir ile Uzun, YDP'ye geri dönerler. Beşerler bağımsız kalır. YDP'nin meclisteki tek sandalyesine karşılık, UBP-YDP Koalisyonu'nun devamı için 4 Bakanlık gibi aşırı talepler ileri sürer. Bu taleplerle uyuşmayan Uzun ile Demir, 27 Nisan'da YDP'den tekrar istifa ederler. Sonunda 23 Mayıs 1988'de 3. Eroğlu hükümeti kurulur. Eski YDP'li, yeni bağımsız milletvekilleri olan Beşerler, Uzun ve Demir'in desteklediği ve 28 oya sahip hükümette A.Beşerler'e Tarım ve Orman Bakanlığı verilir. Ömer Demir de 1989'da, Ticaret Bakanı olmuştur.

"DMP" DENEYİMİ

6 Mayıs 1990'daki genel seçimlerde, muhalefetteki CTP ile TKP, YDP ile bir araya gelerek, "Demokratik Muhalefet Partisi-DMP" adı altında tek parti şeklinde işbirliği yaparak, %44 oy toplarlar ve 16 sandalye kazanırlar: 8 CTP, 6 TKP ve 2 YDP (Kenan Akın ve Ahmet Kaşif).

Aynı seçimlerde UBP %54 oy toplar ve çıkardığı 34 milletvekilinden 3 tanesi TC kökenlidir: Emin Uzun, Aytaç Beşerler ve Ömer Demir. Seçim öncesi dönemde TKP'ye katılan İsmet Kotak ile Ergün Vehbi, DMP'nin "Meclise girmeme" kararına rağmen, 22 Mayıs 1990'da Meclise gidip yemin ederler ve 25 Haziran 1990'da da DMP'den istifa ederek bağımsız kalırlar. (Kotak, daha sonra 'Hür Demokrat Parti'yi kuracak, Ergün Vehbi de Raif Denktaş'ın ölümü ile başsız kalan 'Sosyal Demokrat Parti'ye başkan olacaktır.)

4. Eroğlu Hükümeti, 20 Haziran 1990'da kurulduğu zaman, 2 YDP ve 2 bağımsız milletvekili red oyu verirken, 33 UBP'li kabul oyu kullanır. Raif Denktaş'ın ölümünden sonra, baba tarafından siyasete sokulan ikinci oğul Serdar Denktaş, UBP'nin İçişleri, Köyşleri ve Çevre Bakanı olmuştur. UBP milletvekili ve TC kökenli Hasan Yumuk da İskan Bakanı'dır.

"DEMOKRAT PARTİ"DE TOPARLANIŞ

Meclise girip milletvekili andını içmediklerinden milletvekilliğinden düşen 12 DMP milletvekilinin boş sandalyeleri için yapılan 13 Aralık 1991 ara seçimlerine katılım %67.24 düzeyinde olur. 11 sandalye yine UBP'ye giderken, 1 sandalyeyi de HDP kazanır. UBP, 50 kişilik Mecliste artık 34 sandalyeye sahiptir. Ama Denktaş'ın UBP içi iktidar mücadelesi devam eder. Önce 9'lar grubu oluşturulur, sonra da 9 milletvekili UBP'den istifa ederek, Hakkı Atun başkanlığında Temmuz 1992'de Demokrat Parti (DP) kurulur. Ali Özkan Altınışık başkanlığındaki TC kökenlilerin partisi YDP ve Ergün Vehbi başkanlığındaki SDP, Eylül 1992'de DP'ye katılırlar. (Öteki TC'liler partisi Ulusal Doğu Partisi de 1996'da katılacaktır.) Artık UBP karşıtı Denktaş Cephesi 13 milletvekili ile Meclis'te ikinci büyük parti haline gelmiştir.

Dış basında eleştirilen TC kökenliler partisi sorunu da, DP içinde çözümlenmiştir!

SONUNDA DP HÜKÜMETTE

12 Aralık 1993'te yapılan erken genel seçimlerde ortaya çıkan sandalye dağılımı şöyledir: UBP 17, DP 15, CTP 13 ve TKP 5 sandalye. DP'den 4 tane TC kökenli milletvekili çıkmıştır: Mustafa Gökmen, Kenan Akın, Ali Özkan Altınışik ve Aytaç Beşeşler (1997'de istifa edip bağımsız kalacaktır.) Bu seçimlerde DP'den aday olan 351 kişiden 76'sının (%22) TC doğumlu olması dikkat çekicidir. Mustafa Gökmen, 1 Ocak 1994'de kurulan 1. Hakkı Atun hükümetinin Gençlik ve Spor Bakanı'dır.

Denktas sonunda, kendi kurduğu ilk partisi UBP'yi 1976'dan beri kesintisiz hükmettiği iktidardan uzaklaştırmayı başarmış ve oğluna kurdurttuğu DP ile zaman içinde ehlileştirilen CTP'nin koalisyonunu gerçekleştirmiştir.

ÖZGÜR'ÜN İSTİFA GEREKÇESİ

25 Şubat 1995'e kadar devam eden DP-CTP işbirliği hükümeti, 25 Mayıs 1995'te nikah tazeler ve 11 Kasım 1995'e kadar devam eder. CTP Genel Başkanı ve Başbakan Yardımcısı Özker Özgür, 30 Ekim 1995'te hükümetteki görevinden istifa ettiği zaman, diğer şeyler yanında şu eleştirilerde bulunur:

"Bakanlar Kurulu onayı olmadan 2 yılda yaklaşık 7.500 kişiye yeni yurttaşlık verilmiştir. İki kez ilgili makamlardan yanıt istediğim halde alamadım. Hem Devlet Bakanı Başbakan Yardımcısı olacaksınız, hem de devlet sizden bazı bilgileri esirgeyecek. Bunu benim kabullenmem söz konusu olamaz...Hükümet Muhaceret yasasını da yaşama geçiremedi. Polis, sivil siyasi otoriteye bağlı olmadığı için, Muhaceret Polisi hükümetin aldığı önlemlere kulak asmıyor. Ülkenin nüfus politikası sanki başka yerlerde belirleniyor."

Parti Genel Başkanlığı ve Devlet Bakanı Başbakan Yardımcılığı koltuğuna Mehmet Ali Talat'ın oturması ile 3. kez nikah tazeleyen DP-CTP koalisyon hükümeti 4 Temmuz 1996'ya kadar sürdürülebilir.

16 Ağustos 1996'da kurulan 5. Eroğlu hükümeti, UBP-DP koalisyonuna dayandırılır. TC kökenli milletvekillerinden Kenan Akın, Tarım ve Orman Bakanı, Ali Özkan Altınışik da Çalışma ve İskan Bakanı yapılır. (Aytaç Beşeşler, 12 Mayıs 1997'de DP'den istifa edip bağımsız kalacak, daha sonra da seçim dışı kalacaktır.)

TC KÖKENLİLERİN LİSTELERİ DE İŞGALİNDEN ÇEKİNLİYOR

6 Aralık 1998 genel seçimlerinde de, aday olan 352 kişiden 61'i (%17) TC doğumludur. Gerek DP'de, gerekse UBP'de, TC kökenlilerden en fazla oyu kim alacak yarışı başlar. UBP seçim listelerinin üst sıralarına hiç TC kökenli adayları koymazken, DP içinde milletvekili adaylarının saptanması sırasında, TC kökenli göçmenler ile Kıbrıslı Türkler arasında sert tartışmalar yaşanır.

Tema İrkad, bunlara örnek olarak Yeni Düzen gazetesinde şunları yazar:

"TC kökenlilerin çoğunlukta olduğu bilinen DP'nin yapısında da açık açık Türkiyeli-Kıbrıslı ayrımı yapılmıştır. Yapılmamıştır dendiği halde, gerek adaylardan ve gerekse delegelerden listelere daha fazla TC kökenlinin girmesi için parti başkanlarına baskı yapıldığı öğrenilmiştir. DP'de delege yapısı bilindiğinden ve eğer direkt delegenin seçim yaparak aday belirleme çalışmalarına gidilse, adayların büyük bir kısmının TC kökenli olacağından korkulmuştur. Dolayısıyla demokratik olmayan bir tarzda yapılan aday belirleme çalışmaları fiyasko ile sonuçlanmıştır. Baba Denktas'ın dış ziyaretlerini yarım bırakarak yurda dönmesi bu nedenledir.

Zamanında giden Hüseyin, gelen Hüseyin diye böbürlene böbürlene bu insanlara vatandaşlık verdiniz. Şimdi de dıştan kaynaklanan rahatsızlık nedeni ile bu insanların mecliste görülmelerinden korkuyorsunuz. Gerçek yüzünüzün aynaya yansımından korkmayınız." (31Ekim 1998)

SON GENEL SEÇİMİN SONUÇLARI

6 Aralık 1998 günü KKTC'de yapılan 6. genel seçimlerde, 50 kişilik Mecliste sandalye kazanan siyasal partilerin aldıkları oy oranları şöyle olur: UBP %40.33 (24 sandalye-Milletvekillerinden sadece bir tanesi TC kökenlidir: Nurten Hüdaverdi. 2000 yılının Nisan ayında UBP'den istifa etmiş olup, Temmuz ayında istifa eden Kıbrıs kökenli bir başka milletvekili ile birlikte halen bağımsızdırlar ve UBP 22 sandalyeye sahiptir), DP %22.61 (13 sandalye-3 tanesi TC kökenli: Kenan Akın, Osman İmre ve Ahmet Elbasan), TKP %15.36 (7 sandalye), CTP %13.35 (6 sandalye). Eroğlu'nun UBP'si hükümeti bu defa, 1986'da da koalisyona girdiği TKP ile birlikte kurar.

TALAT: "SEÇMEN YAPISI DEĞİŞİYOR"

Oy oranı 1993 genel seçimlerinde %24.50 iken, 1998 yerel seçimlerinde %20.41'e düşen CTP'nin Genel Başkanı Mehmet Ali Talat ise, partisinin oy oranının %13.35'e düşmesini şöyle açıklamaya çalışır:

"Seçimlerin en önemli göstergesi, sol oyların sağa kayması gerçeğidir. Bunun değerlendirilmesi lazım. Bu durum, bir süredir yaşanan süreçlerin sonucu. Biz bunun farkındaydık. Bunu en bariz şekilde yerel seçimlerde gördük. Konu yerel seçim olmasına karşın, insanlarımız milli politikalarla milliyetçi yükseliş sonucu, bunun istismarını yapan sağ partilere yöneldiler. Yerel seçimler, fırtınanın geldiğinin ilk göstergesiydi. 20 yılda yapılamayanları başaran CTP'li belediye başkanları seçim kaybetmiştir." (Vatan, 9 Aralık 1998)

Talat, birkaç gün sonra partisinin oy yitirmesiyle ilgili açıklamalarına yenilerini de ekleyerek şöyle konuşur: "Kıbrıs sorununun içinde bulunduğu durum nedeniyle ülkede bir barış ümitsizliği yaşanmaktadır. Gerginlikler ve buna dayalı olarak çözümsüzlük sürecinin derinleşmesi sonucunda CTP'nin barış, demokrasi ve federasyon politikaları, şoven yükseliş karşısında halkımızdan yeterince destek alamadı...Başarısızlık nedenlerinden bir diğeri, parti içi zaafiyetler ve bunun üyeler üzerinde yarattığı moral bozukluğudur."

KKTC'nin seçmen yapısının değişmesi de en büyük etkenlerden biridir. 1993 seçimlerinde 103 bin olan seçmen sayısı, bu seçimlerde 120 bine fırladı. Bu normal değil. Gelişigüzel dağıtılan vatandaşlıkların da etkisi ile seçmen yapısı ciddi değişikliklere uğradı. Ülkeye seçimden seçime gelip vatandaşlık görevini yerine getiren seçmenler var. Bu CTP'nin halk yararına olan politikalarının bu kesimlere ulaştırılmasındaki zorluk ve bu türden kişilerin önyargıları nedeniyle parti aleyhine oldu. Bir kez daha Kuzey Kıbrıs'ın kaderi ile ilgili olarak bu tür yapay değişikliklerin yarar değil, zarar getirdiğini hep birlikte yaşadık." (Vatan, 12 Aralık 1998)

YENİDEN AYRI PARTİLEŞMEYE DOĞRU

6 Aralık 1998 günü yapılan milletvekili seçimlerinden oy kaybı ile çıkan DP'deki huzursuzluk, 1992'de DP ile birleşerek tarihe karışan TC kökenlilerin Yeni Doğuş Partisi'ni yeniden canlandırma girişimlerini hızlandırır. Yeni bir parti kurma girişimini "ayrımcı bir girişim" olarak nitelendiren ve bunun, Kıbrıs davasının veya Kıbrıs halkının lehine olmayacağını açıklayan rejimin başı Rauf Denktas, seçim sonuçlarını değerlendirmek üzere gittiği Ankara'dan dönüşünde, "Böyle bir girişime akıllı uslu insanların tevessül edeceğini zannetmiyorum" şeklinde konuşur. (Kıbrıs, 13 Aralık 1998)

Bunun üzerine, seçimi kıl payı kazanan DP milletvekili Kenan Akın ile seçimde milletvekili seçilemeyen bazı YDP kökenlilerin de aralarında olduğu bir grup, Lefkoşa'da bir araya gelip, ilk aşamada DP yönetimine muhtıra verilmesini kararlaştırırken, Girne'de toplanan bir başka grup da "ayrılıkçı harekete katılmama" kararı alır. Vatandaşların TC kökenli oldukları için ayrı bir parti altında toplanmalarının son derece sakıncalı olacağını belirten YDP kökenli bir katılımcı, "Mücadelemizi DP içinde sürdüreceğiz. Serdar Denktas başkan kalmayabilir, ama DP yoluna devam edecek" der. (Kıbrıs, 15 Aralık 1998)

Basına verilen paralı ilanlarda da "Nüfusun %40'ını (Kıbrıs, 15 Aralık) / nüfusun yaklaşık üçte birini temsil eden geniş halk kesiminin oyunu kurnazca bölerek, bu kesimin Meclis'te hakça ve dengeli bir şekilde temsiliyetinin önlenmesi" protesto edilerek, "provokasyonlara alet olunmaması önemle tavsiye edildi." (Hürriyet-Kıbrıs, 22 Aralık 1998)

Ayrı parti kurmaya ilişkin gelişmeler, yavaş seyretmekteyse de, Kıbrıslı Türklerden daha kavgacı bir mizaca sahip olan TC göçmenlerinin, fethedilen Kıbrıs'ın kuzey bölgesinde daha fazla ganimet mal-mülk ve temsiliyet elde etme mücadelesi devam eder. Çünkü, "Doğuş Hareketi"nin paralı ilanında da belirtildiği gibi, "Bu durum, kayırmacı tutum ve istihdam politikaları ile adaletsiz gelir dağılımı sonucu oluşan sosyo-ekonomik yapı bozukluğunu en derin yaşayan ve bu ülkeye gittikçe yabancılaştırılan insanlarımızın sorunlarını ifade etmesine engel değildir." (agy) Eylül 2000'de yapılması planlanan DP kurultayı, gerçekten yeni gelişmelere yol açabilir.

CUMHURBAŞKANLIĞI SEÇİMİ

15 Nisan 2000 günü yapılan 6. devlet başkanlığı seçimleri de ilk tur sonunda şöyle sonuçlanır: Rauf Denktas (Bağımsız) 42,819 oy (%43.67), Derviş Eroğlu (UBP): 29,555 (%30.14), Mustafa Akıncı (TKP): 11,469 oy (%11.70) Mehmet Ali Talat (CTP): 9,834 oy (%10.03), Arif Hasan Tahsin (YBH): 2,545 (%2.60), Şener Levent

(Bağımsız): 899 (%0.92), Turgut Afşaroğlu (Bağımsız): 553 (%0.56), Ayhan Kaymak (Bağımsız): 369 (%0.38) Geçersiz oy: 4,593 (%4.48) Oylamaya katılmayanlar: 24,038 (%18.98-Bunun önemli bir kısmı, içi boşaltılan bankalardaki tasarruflarını yitirenler ve rejimden ümidini kesenlerdir.)

Bilindiği gibi, gazetecilere "Arkamda 32 MİT ajamı dolaşmaktadır" diye konuşan Derviş Eroğlu, TC'den gelen baskılar sonucu, ikinci tur seçimlere katılmaz ve Rauf Denktas, 5 yıl daha Cumhurbaşkanı koltuğunda kalır.

ÜLKÜ OCAKLARI'NIN UYARISI

Muhallif Avrupa gazetesi ile Güvenlik Kuvvetleri Komutanı arasındaki sürtüşme ve bunu izleyen casusluk suçlaması fiyaskosu, yerli halktaki Türkiye aleyhtarı duyguları daha da körükler ve 18 Temmuz 2000 akşamı Lefkoşa'da 33 örgütün birlikte düzenlediği "Bu Memleket Bizim" mitingi yapılır. 7 binden fazla Kıbrıslı Türkün katıldığı bu protesto mitinginden fazlasıyla tedirgin olduğu anlaşılan KKTC Ülkü Ocakları Derneği Başkanı Osman Çolak, tam sayfalık bir gazete ilanında "Son kez ihtar ediyoruz" diyerek şu görüşleri dile getirir:

"Coğrafya milliyetçiliği yapıp, Kıbrıs Türklerini bölmeye çalışanları uyarıyoruz... KKTC yurttaşlarını 1974 öncesi ve sonrası biçiminde bölmeye çalışanları uyarıyoruz...Hiç kimse Türk Kıbrıs'ın tekrar süper güçlerin senaryolarıyla elimizden uçup gitmesine göz yumacağımızı hayal etmesin. Gerekirse kanlarımızla sulanmış olan bu Türk kalesini savunmak için tekrar kanımızı akıtacağımızdan şüphe olmasın.

Türk dünyası için binlerce şehit veren Ülkü Ocakları'nın mensupları olarak diyoruz ki: Üç beş kendini bilmezsin bizi bölmesine ve tekrar Kıbrıs Türklerini esaret altına sokmasına izin vermeyeceğiz." (Kıbrıs, 25 Temmuz 2000)

Sabah gazetesi yazarlarından Sedat Sertoğlu ise, Kıbrıs'tan yazdığı bir makalesinde şöyle der:

"Bazıları 'İyi ki üniversiteler kapalı. Burada okuyan 20 bine yakın Türk öğrenci, Türkiye'ye yapılan hakaretlere karşı sessiz kalmazlardı' diyor. Öğrenciler gitti ama, burada yaşayan 70 bin civarında Türkiye'den gelmiş insan var. Onlarla da konuşuyoruz. Neredeyse kalkıp "Yürüyün" desek, Türk bayrakları ile sokaklara dökülecekler. Türkiye düşmanlığı yapanların sayıları az. Ama sesleri çok çıkıyor..." (28 Temmuz 2000)

Yeni Binyıl gazetesinde yazan "Ömer Lütfi Mete" imzalı kişi de şu görüşü savunur:

"Bir kere şu cümleyi yırtıyorum: "Kıbrıs Kıbrıslılarındır". Nerde öyle yağma? Kıbrıs aynı zamanda Rizelilerin, İzmirliilerin, Sinopluların, hayatlıların, Hakkarililerindir...Ada üzerinde az "hak" sahibi olanlar, Türk ordusunu işgalci sayanlardır. Zaten bu yoldaki bazı hezeyanlar üzerine kişisel bir muhtıra niyetiyle yazıyorum." (28 Temmuz 2000)

4 Ağustos 2000 tarihli Yeni Düzen gazetesinde yer alan ve yıl sonuna doğru Kıbrıs'taki TC göçmenlerinden oluşacak bir "Anadolu Partisi"nin kurulacağını duyuran haber, bir buçuk yıl önce başlayan bu hareketliliğin, yakında meyvelerini verip, KKTC'deki siyaset ortamına yeni boyutlar katacağını göstermektedir.

SANAYİCİNİN TEPKİSİ

Öte yandan Kıbrıs Türklerinin tepki, TC yetkilileri ve bazı gazete yazarları tarafından yapılan bazı aşağılayıcı değerlendirmeler, Kıbrıslı Türkler arasında tepkiler doğurdu. Örneğin 6 Ağustos 2000 tarihli Kıbrıs gazetesinde "Sayın Serdar Turgut ve diğer benzerlerine" başlıklı bir mektup yayımlayan Emekli DPÖ Müdürü ve Sanayici Hilmi Refik, "Kıbrıslı Türklerin kurtarıldıklarının 26. yıldönümünde Kuzey Kıbrıs'ta 15 bin kişinin katılımı ile tüm milli değerlere karşı aleyhte bir gösteri yapıldığını" anımsatarak, "her şahsın 3 kişilik bir aile olduğunu, bir o kadar şahsın da gösteriye katılmaktan çekindiğini düşünürsek, bu gösterinin 90 bin-100 bini ifade etmesi gerek" demektedir. Refik devamla, Türkiye'den Kıbrıs'a gönderilen paraların hepsinin Kıbrıslı Türklerle fatura edilmesine karşı çıkmakta ve şunları yazmaktaydı:

"(Kıbrıs Türkü.)70 bin kişiyi Kıbrıs'ta yerleştirmek için harcama yapılmasından (Güneydoğulu, Karadenizli ve Hataylı), onlara sosyal yardım yapılmasından, onlara hastanelerde masraf yapılmasından sorumlu değildir...Bugün bize fatura edilen masraflar ve harcamaların esası ve kaynağı, Kıbrıs Türkü aleyhine rapor hazırlayanların masrafları ve harcırahları ve otel ve bilet masraflarıdır. Konuk heyetlere tahsis edilen ve kiralanan Mercedesleri devletin sandınız. Açıklasınlar TC konuk heyetlerine Kıbrıs bütçesinden ne kadar harcama yapıldığını bilelim."

Çıkmayan "CAN" dan ümit kesilmez

"Çağın en güzel gözlü maarif müfettişi" Hasan Ali Yücel, sonradan eşi olacak genç kıza sur dışındaki bir semtte bulunan evinden alır; tramvayla aktarma yapıp Bebek'e giderler. 7 tepeli şehrin tepelerinden birinde, çimenlerin

KKTC'deki TC Çıkarları...

(11'den devam)

Sanayici Hilmi Refik, Kıbrıslı Türklerin ürettikleri ürünlerin Türkiye tarafından satın alınmadığından şikayet ederek, Hürriyet gazetesinde "Milli meselemiz artık sıkı" başlıklı bir makale yayımlayan Serdar Turgut'a, "Benim anavatanım, senin vatanın KKTC'nin ürettiğini satın almamış, yavrusunu yemiş ve bir nevi sömürmüştür" demektedir.

ASKERİ İŞGAL ALTINDAKİ EKONOMİK SÖMÜRÜN BOYUTU

Nitekim, Türkiye'nin Dışişleri eski Bakanlarından Emekli Büyükelçi İlder Türkmen, yine Hürriyet gazetesinde yayımlanan "KKTC Ekonomisi" başlıklı bir makalesinde şöyle demektedir:

"KKTC'nin Türkiye'ye büyük bir yük teşkil ettiği sanılmamalı. Yardımların tutarı yılda 100 milyon dolar civarında. Buna karşılık KKTC, nüfusuna oranla Türkiye için küçümsenemeyecek bir pazar, ihracatımız yılda 300 milyon doları buluyor." (3 Haziran 2000)

Öte yandan, KKTC Devlet Planlama Örgütü'nden derlenen bilgilere göre, sadece 1987 ile 1996 yılları arasındaki 10 yıllık dönemde, Kıbrıslı Türklere ekonomik yardım adı altında Türkiye'den gönderilen 395.4 milyon dolar, bunun beş katını tutan mal satımı ile geri alınmıştır. Bir başka deyişle, Türkiyeli dış satımcılar, Kıbrıslı Türklere yapmış oldukları alışverişten 2 milyar 7 milyon 200 bin dolar kârlı çıkmıştır. Örneğin 1996 bütçesi gerçekleşme rakamlarına göre, Türkiye'nin 1996 yılında KKTC bütçesine katkısı 7 trilyon 367 milyar TL (89.7 milyon dolar) olurken, bunun 6 trilyon 119 milyar 642 milyon TL'si (74.5 milyon dolar) doğrudan ekonomiye enjekte edildiği ve geriye kalan bölümünün ise savunma harcamalarına gittiği açıklanmıştır. (Kıbrıs, 26 Ocak 1998)

BİR KOYUP ÜÇ ALAN TÜRKİYE

CTP Genel Sekreteri Ferdi Sabit Soyer de, 2 Ağustos 2000 tarihli Yeni Düzen gazetesinde yer alan bir söyleşisinde, Türkiye'den inkar edilmez bir destek olduğunu, ama aynı şekilde Kıbrıs Türkünün de inkar edilemez bir katma değer yarattığını söylemekte ve bazı rakamlar vermektedir.

Buna göre, 1991 ile 1997 arasında yerel kaynaklar, bütçe gelirlerinde TC yardımlarından kat kat fazla yer almaktaydı. 1998'de 242 milyon dolar yerel gelir, 130 milyon dolar TC yardımı ve 1999'da 259 milyon dolar yerel gelire karşılık, 70 milyon dolar TC yardımı ve 52 milyon dolar borçlanma ile dengeler bozuldu. 1999'da Türkiye KKTC'ye 251.5 milyon dolar değerinde dış satım yaparken, KKTC'den yapılan dış alım ancak 27.8 milyon dolarda kalmaktaydı.

KKTC'ye son 10 yılda yapılan yardım miktarı 590 milyon dolar tutarında olduğuna dikkat çeken Soyer, KKTC'nin, TC'den gerçekleştirdiği ithalat tutarının da bir milyar 820 milyon dolar olduğuna dikkat çekiyor. (Cumhuriyet, 2 Ağustos 2000)

Kıbrıs Cumhuriyeti devletinin ortadan kaldırılması, ya da adanın taksim edilmesine yönelik emperyalist planlar uyarınca, 26 yıldır adada bulundurulmuş 30-35 bin kişilik Türk Silahlı Kuvvetleri ile 100 binden fazla Anadolu göçmeni, sayıları 80 binin altına düşürülen Kıbrıslı Türkler açısından kendi geleceklerini belirleme ve demokrasi mücadelesi konusunda önemli bir engel olmayı sürdürürken, keskinleşen çelişkilerin önümüzdeki aylarda hangi boyutlara ulaşacağı dikkatle izlenmelidir.

üzerine yayılıp denizi seyrederek. İşte bu an Can Yücel'in "anasının imgelemine düştüğü an"dır. Can Yücel'in artık imgeleminden çıkıp ete kemige büründüğü yani somuta döndüğü yıl 1926 yılıdır.

A.Ü Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesi'nde Latince-Yunanca, İngiltere'de Cambridge Üniversitesi'nde Klasik Filoloji okudu. Can Yücel burada sanat tarihi derslerini izledi. Şair, çevirmen ve radyogörevlisi olarak tanınmaya başladı. Çeşitli elçiliklerde çevirmenlik, Londra'da BBC'nin Türkçe Bölümünde spikerlik yaptı. (1953-1958) Türkiye'ye döndüğünde ise bir süre turist rehberliği yaptıktan sonra artık yaşamını şiire ve çevirilere adadı, ve artık Can Baba yazdığı şiirlerle ve yaptığı çevirilerle doruklara ulaştı. Yaptığı çevirilerdeki zeka dolu ustalık, insanların ağızlarını kapamayacak bir şekilde açıkta bırakmıştır. Shakespeare'den yaptığı çeviriler bunun çok güzel bir örneği olarak çıkar karşımıza

Bir çok çevirmenin "var olmak yada olmamak mesele bu" diye türkçeye çevirdiği Shakespeare'in o ünlü cümlesini Can Yücel: "Bir ihtimal daha var, oda ölmek mi dersin" diyerek çeviride (tabiri caizse) Nirvana'ya ulaştığını gösterdi.

Can Yücel dönemin çeşitli edebiyat, kültür ve siyaset dergilerine şiir, edebiyat, tiyatro çevirileri ve siyasal konularda yazılar yazdı.

Ve darbe dönemi ...

Bir çok kişinin sorgusuz sualsiz hapse atıldığı, işkence edildiği, öldürüldüğü bir cunta yönetimi vardı artık Anadolu'da. Tabiki Can Yücel de düşüncelerine biçilen cezayı aldı. 12 Mart döneminde Che Guevara'nın "Gerilla Harbi" ve "İnsan ve Sosyalizm" adlı kitaplarını türkçeye çevirdiği için 15 yıla mahkum oldu. 1974 affıyla tahliye edildi. 12 eylül sonrasında "SOMUT" dergisindeki "HAMİLELER" şiiri edebe aykırı olduğu iddiasıyla para cezasına çarptırıldı. Aynı iddayla "RENGAHENK" kitabı toplatıldı.

"Ağzı bozuk, meymenetsiz bir ozan" dı o. Herkes de onu öyle seviyordu.

Kendi mekenını ve yüreğimizin mekenını Datça yaptı artık

"Farzet ki hiç ayrılmadık,
Senile dünya ve biz,
Gözümüzde tutuyor,
gözümüzü tütsülüyorsun
hala..."

Buluşmak Üzere

Diyelim yağmura tutuldun bir gün
Bardaktan boşanırcasına yağıyor mübarek
Öbür yanda güneş kendi keyfinde
Ne de olsa yaz yağmuru
Pırl pırl düşüyor damlalar
Eteklerin uça uça bir koşudur kopardın
Dar attın kendini karşı evin sundurmasına
İşte o evin kapısında bulacaksın beni

Diyelim için çekti bir sabah vakti
Erkenceden denize gireyim dedin
Kulaç attıkça sen
Patiska çarşaf gibi yırtılıyor su ortadan
Ege denizi bu efendi deniz
Seslenmiyor
Derken bi de dibe dalayım diyorsun
İçine doğdu belki de

CAN YÜCEL'E

O Can Yücel di
İşi şairlikti
Öldü
Ölüm ona vız geldi
Canı yüceldi
Canı şiirdendi
Sonunda noktası olmayan
Enişleme bir şiir
Hiçbir takoz kesemezdi önünü

Şeytan onun çenesinde
Her zaman bir bit yeniği vardı dilinde
Sevdasındandı ağzını bozduğu
Uslanmayan hakkı şiirdi
Şiir cehennemden çıkar bilirdi

O Can Yücel'di
İşi şairlikti
Öldü
Ölüm ona vız geldi
Tanrı günahlarını alkışlasın
Kim bilir hangi bulutun sırtında
Kaçıncı meleği düzmektedir şimdi.

ÜMİT İNATÇI

İşte çil çil koşuşan balıklar
Lapınalar gümüşler var ya
Eylim eylim salınan yosunlar
Onların arasında bulacaksın beni

Diyelim sapına kadar şair bir herif çıkmış
ortaya
Çakmak çakmak gözleri
Meydan ya Taksim ya Beyazıt meydanı
Herkes orda sen de ordasın
Herif bizden söz ediyor bu ülkenin
çocuklarından
Yürüyelim arkadaşlar diyor yürüyelim
Özgürlüğe mutluluğa doğru
Her işin başında sevgi diyor
Gözlerin yağmurdan sonra yaprakların yeşili
Bi de başını çeviriyorsun ki
Yanında ben varım

GERÇEK

Selim KURTULUŞ

BAĞIMLILIK VE SÖMÜRÜ
REÇETESİ İSTE TC İMF'Sİ

Son olarak TC'nin dayattığı 76 maddelik paket iyice incelenirse görülecektir ki 26 yıllık yıkımı daha da ileriye götürme planları hayata geçiriliyor.

26 yıllık soygun, talan sonucu ülkenin geldiği noktada, bunları yaratanlar "kurtarıcı" rolünde yine yeni paketler ileri sürüyorlar.

Türkiye ve diğer bağımlı ülkelere İMF'nin dayattığı reçeteler ne yarar getirdi ise TC İMF'sinin de ülkemize getireceği yararlar o kadar olacaktır.

76 maddelik pakete baktığımız zaman öne çıkan unsur "devletin harcamaları kısıtlanacak, gelirleri artırılacak". Bunun anlamını daha sonraki maddelerde reçete söylüyor. Direkt ve dolaylı vergilerle, zamlarla halkın beli kırılacak, sosyal hakların kısıtlanması ile de devletin harcamaları azaltılacak.

Yani ikili bir darbe. Batmış ekonominin altında ezilen halktan vergi ve zam adı altında soygun yap. Varolan gelirleri yarıya düşsün. İkincisi ise sosyal haklarını da kısıtla. Emekliliktir, ikramiyedir, emeklilikten vergidir vs. ile de son darbeyi vur. Bunun adı da ekonomiyi kalkındırmak olsun. Ne güzel değil mi?

Baylar bu TC İMF'sinin reçetelerini kolay kolay uygulayamayacaklarını iyi biliyorlar. Bu nedenle Bay Denktaş'ın "olağanüstü hal" kışkacını dayatıyorlar.

TC'nin ve yerli beslemelerinin niyeti açık. Peki halk için yola çıkanların çözümleri ve kararlilikları açık mı? Bu soruya yanıt kısa zamanda net olarak verilmelidir. Zaman yok. Saldırı her koldan, her cepheden yapıyor. 1 Eylül mitingi öncesi imzasız "imzalı" bildirilerle halkın tehdit edilmesi rastlantı değildir.

Önümüzdeki dönem çetin ve zor geçecek. Türkiye halkının ve emekçilerinin "İMF defol, Cotorelli defol" sloganlarının yerini ülkemizde TC İMF'si defol, işbirlikçiler defol" sloganları almalıdır.

Haydi sendikacılar, haydi ilerici partiler-örgütler! Halk kararlılığını aylar var gösteriyor. Sıra sizde. Halkımıza doğru önderliği ve güvenilir bir örgütlülüğü gösterin. Bu paketlerin arkası kesilmeyecek. Bu saldırılar durmayacak.

Not: Bu paketi incelerken içinde askeri kantinlerin-ordu pazarlarının satışlarının durması gerektiğini göremedim. Bu paketi incelerken "artık Mersin gümrüğünde hellimlerin çürümeyeceğini" görmedim. Bu paketi incelerken TL kullanımından dolayı TC'de beklenen enflasyon %30-35 iken bizde %65'lere çıkmasının nasıl önleneyeceğini de görmedim. Bu pakette önceki TC İMF'sinin dayattığı yıkımların sorgulandığını da göremedim. Siz gördünüz mü?

Hani dünyaya barış gelecekti!

GörüşErkan Batum

"Ortak düşman" yenildikten sonra emperyalist devletler arasındaki, daha önce yüksek ortak çıkarlar doğrultusunda arka plana itilmiş olan karşılıklı rekabet ve çelişkiler hemen ön plana çıktı. Emperyalistler arasındaki ortak uyumun zorunluluğu ortadan kalktığından dolayı, "kutsal ittifak" disiplini sona erdi ve dünün dostu, yarının düşmanı olarak ortaya çıktı.

Hafızalarımızı fazla zorlamaya gerek kalmadan birazcık düşündüğümüzde, soğuk savaşın sona ermesiyle birlikte, emperyalist devletlerin dünyaya barışın, refahın ve demokrasinin hakim olacağını ilan ettiklerini elbette hatırlarız. Hatta, Sovyet revizyonizminin ortadan kalkmasıyla birlikte burjuva ideologları daha ileri gidip "tarihin sonu"nun geldiği şeklinde kehanetlerde bulunmuşlardı. Ancak bugün geline nokta, dünyaya barışın hakim olacağını dillerine dolayan emperyalist devletler ve "tarihin sonu" kehanetlerinde bulunan burjuvazinin kahinleri, bir çelişki ile karşı karşıya kaldılar. "Ortak düşman" yenildikten sonra emperyalist devletler arasındaki, daha önce yüksek ortak çıkarlar doğrultusunda arka plana itilmiş olan karşılıklı rekabet ve çelişkiler hemen ön plana çıktı. Emperyalistler arasındaki ortak uyumun zorunluluğu ortadan kalktığından dolayı, "kutsal ittifak" disiplini sona erdi ve dünün dostu, yarının düşmanı olarak ortaya çıktı. Böyle bir durumda, bu "kutsal ittifak"ın yaşaması son derece zordu. Özellikle soğuk savaşın sona ermesi; Rusya, doğu Avrupa ve Kafkasya pazarlarının Batı'ya iyice açılması, yeni rekabet alanlarını artırdı. İlerleyen süreçte yaşanan ekonomik durgunluklar ve krizler ise sorunları katladı. Ayrıca bir tarafta uluslararası sermaye grupları dünya pazarlarına daha fazla açılarak, yeni pazarlara egemen olmaya çalışırken, öte yandan iç pazarı da koruma sorunu ile karşı karşıya kaldılar. Bu durum ise uluslararası rekabeti hızla yükseltti. Ancak ülkeler bazen tek tek, bazen de gruplar veya bloklar halinde karşı karşıya geldiler. Bu ise rekabet ve hegemonya ortamını daha da geliştirdi.

Emperyalist bloklaşmalar

Dünyada bugün ABD ve Rusya yanı sıra, İngiltere, Fransa ve Almanya'nın başını çektiği Avrupa Birliği, Japonya'nın başını çektiği Çin'in ve Güney Kore'nin de içinde olduğu Güney Doğu Asya Ülkeleri (ASEAN) gibi bloklaşmalar arası gerilim gittikçe artıyor. Ekonomik temel üzerinde şekillenen bu bloklaşmalar yalnızca rekabet ve egemenlik savaşlarının keskinleşmesini sağlamakla kalmadı, blok

içindeki gruplar arasındaki mücadeleyi de ateşledi. Diğer taraftan da, emek ile sermaye; emperyalist ülkeler ile sömürge ve yarı sömürge ülke halkları; emperyalistlerin kendi aralarındaki çelişkiler hâlâ savaşın kaynağı olmaya devam etti.

Sadece 8 yıl süren İran-İrak Savaşı; Körfez Savaşı (1991) ve günümüze kadar devam eden ambargo; ABD'nin Latin Amerika ülkelerine doğrudan ya da yarı askeri müdahaleleri; Doğu Timor Savaşı; Kafkasya ve Orta Asya'daki etnik çatışmalar (1990-95); Güney Afrika'yı saran savaşlar; eski Yugoslavya'nın bölünmesi sonucu Balkanlar'da meydana gelen etnik savaşlar (1990-1996) yaklaşık 9.5 milyon insanın yaşamını yitirmesine neden oldu. Ayrıca bölgesel savaşlar da azalmadı. Tam tersine bitenlerin yerine yeni ülkeler bölgesel savaş girdabına girdi. Emperyalistler açısından dünya pazarının yeniden paylaşımı ise daha çok bu üzerinden devam etti. Bu mevcut durum, emperyalist devletler arasındaki ekonomik rekabet ve askerileşmenin hızı ve etkisini azaltmadı. Bunlar Birinci ve İkinci Dünya savaşlarını aratmayacak savaşların çıkmasına kaynak teşkil etmişti. Irak'ın Kuveyt'i ilhak etmesiyle başlayan ve yüzbinlerce Iraklı'nın yaşamını yitirmesine neden olan Körfez Savaşı'nı saymazsak, bu savaşlarda sadece 1990 ile 1995 arasında Avrupa'da 250 bin, Asya'da 1.5 milyon, Ortadoğu'da 200 bin, Afrika'da 3.5 milyon olmak üzere yaklaşık 5.5 milyon -ki bunun dörtte üçü sivil- insanın yaşamını kaybetti.

Emperyalist devletlerin "duvarlar yıkılıyor" yaygaraları ile "tek kutuplu" Yeni Dünya Düzeni'ni kurma çabaları hiç de umut verici olmadı. Çünkü daha ilk yılını yaşadığımız 21. yüzyılda çatışmalar azalmadı tersine arttı. Çelişkiler çözümlenmeyerek daha da keskinleşti. Ve dünyanın çok güvensiz ve tehlikeli bir hale geldiği kısa süre içinde görüldü. Dünya ekonomisinde gittikçe güçlenen ekonomik bloklaşmayı, artan ekonomik rekabeti ve askerileşmeyi düşününce, emperyalistlerin dünyaya getirmeye çalıştıkları "barış, refah ve demokrasinin" nemenem bir şey olduğu ortaya çıkıyor.

Evrensel

OKUYUCU MEKTUPLARI

AB hayranlarına duyurulur:

Başarıya Göre Maaş ve Yeni Taktikler

İngiliz Hükümeti öğretmenlerin maaşlarını başarı oranlarına endeksleyeceğini açıklamıştı. Ne var ki öğretmenlerin ve öğretmen sendikasının da yardım ve katkısı ile yapılan başarılı çalışmalar hükümete geri adım attırdı.

Hükümetin iddiası başarıya göre maaş vererek öğretmenleri daha fazla çalışmaları için teşvik etmiş. Fakir ve yabancılardan oluşan bölgece başarı oranları, okullara verilen paranın azlığından dolayı düşüktür. Başarıya göre maaş verildiği oranda bu gibi başarı düzeyi düşük okullarda hiç bir öğretmen çalışmak istemeyecektir.

Sendikalar ve öğretmenlerin baskısı ile geri adım atmak zorunda kalan hükümet plan değiştirerek bu fakir bölgelerde, bu bölgelerin çocuklarına hizmet vermeyecek, yerel eğitim otoritesine bağlı olmayacak, fakat kendilerinin finanse edecekleri okullar açmak için girişimlerde bulunmaktadır.

Londra'nın en fakir bölgelerinden biri olan Hackney'de 'Co-operation of London' ile hükümet Hackney Eğitim Otoritesi'ne bağlı olmayan bir okul açma hazırlığı içindedir. Bu okulun öğrencileri de Hackney bölgesi dışındaki bölgelerden olacaktır. Devlet bu okula para vermeye hazır fakat mevcut olan okullara daha fazla para ayırmaktan kaçınıyor. Bu plan Hackney bölgesinde yaşayanları öfke içinde bırakmıştır.

Bundan da hükümetin nihai emeli olan eğitimi özelleştirme planını bu veya şu şekilde gerçekleştirmek için elinden geleni yapma uğraşı içinde olduğu görülmektedir.

Londra

'BU MEMLEKET BİZİM' demek için neden 26 yıl bekledik?

1974'te "anavatanımızın" desteğiyle unmadığımız bir denizde bulduk kendimizi. İkiyüzü aşkın sanayi tesisi, otel, motel, ev, narenciye bahçeleri, narenciye tesisleri, Maraş'ta buluntu mallar... Yani ganimetler... Kısacası hazır konduk.

Hep bir ağızdan "şükran sana anavatan" nutukları attık. Sanayi tesislerini işletmeyip hurda haline getirip, ya gemilerle yolladık, ya da orda burda atıl durumda bıraktık. Narenciyeyi kuruttuk. Otellerin durumu ortada. Mali ambarlarda buluntu, ganimet malları da sıfırladık çok şükür. Paramızı basma gibi bir dert de yaşatmadılar bize. Onu da hazırda getirdik. Zahmete ne gerek.

Şükran çekmekten öyle sarhoş olmuştuk ki; yarının ne olacağını düşünmedik. Rumun zulmünden kurtulduk. Gime'den yol bağladık Anadolu'ya.

1980'lere kadar ganimetlerle idare ettik. Ganimetler de bitmiş ne yapacağız? Bir şey yapmamıza gerek yok ki, yanbaşımızda anavatan...

1987'de Özal'ın dayattığı pakete baktığımızda Kuzey Kıbrıs'ta üretimin sıfıra inmesi gerekiyordu. Ayakta kalmaya çabalayanlara da böylece bir tekme indirilmiş oldu. Beğenmeyenlere göç yolları açıldı. Nasıl olsa giden Türk, gelen Türk'tü.

Bavul ticaretini burdan oraya değil de, oradan buraya dönderdiler. Esnaf kan ağlıyor.

Ömrünü Kıbrıs davasında bir türlü tüketmeyen liderimiz Kıbrıs Türk halkının kaderinin Türkiye'nin elinde olduğunu söylüyordu. Türkiye'nin çıkarları her şeyden önce gelmeliydi. Biraz sesimizi çıkaracak olsak "sizi biz kurtardık, biz olmazsak siz mahvolursunuz, bizden başka sizi tanıyan var mı? Ankara parayı göndermese memur nasıl ödenir?" dediler. Bir o kadar daha sindik kaldık.

Bize hazır balık vermek yerine, balık tutmayı neden öğretmediler? diye öylesine bir soru sorulmuş, öylesine bir soru olsun bu...

Analara göre yavruları hiç büyümemiş. Öyle olsun. Ama ana çocuğunu hep bitkisel hayatta görmek isterse buna ne diyeceğiz? Nasıl ana bu? Bu ana sorunlu bir ana... Nedir sorunu, sorunları acaba?

Kocaman dünyada o da yerini almış. ABD emperyalizmi güdümünde, AB'de dengeler için rol aldırılmaya çalışılan anamız... ABD, AB, IMF ile ekonomik tedbirler adı altında sunulan reçetelerle yığıla dursun, bizler de nasibimizi alıyoruz. Bankalarımız iflas ettirildi, paralarımızı da kaybettik.

Kıbrıs'ın kuzeyinde yaşayan bizlerin mandrada yaşayan koyunlardan bir farkımız var mı? Bu da öylesine bir soru...

26 yıl sonra, 2000'in Temmuz'unda onbini aşkın kişi "Bu Memleket Bizim" dedi. İnsanlar bağımsız olmamış, arzuladıkları barışa kavuşmamış, ekonomi dibe vurmuş, demokrasi işletilmemiş ve geçen 26 yıl...

Yetti artık. Birleşmek için neyi bekliyoruz?

Ekonomik olarak rahat mıyız?

Ekonomik, siyasal, kültürel kararlarımızda bağımsız mıyız?

Öne çıkan bu unsurlar temelinde Kıbrıs'ın kuzeyinde yaşayan herkesin birlikte mücadele ve dayanışması kaçınılmaz bir durumdur. Bunu sağlayamazsak nice 26 yıllar daha bekleriz.

Sorunları yaratanların çözümleri getirmesi mümkün mü?

Hepimiz sorumluyuz.

Bir okur

ÇIKIŞI OLMAYAN YOL

Bugünlerde sözüntü daha da sık duymaya başladığımız "üçüncü dünya ülkeleri" neredeyse "tüm dünya ülkeleri" ile eşleşmişlerdir. Bir yandan memleketler bölündükçe bölünüyor, yeryüzü haritası günden güne yenilendikçe yenilenip, bu potaya günden güne yeni ülkeler giriyor, bir yandan ise şirketler, sermaye babaları, bir araya gelerek milyarlarca dolar değerinde "global" şirketler haline geliyorlar. Bu, çokluktan azımlığa olan 'kapital ekonomi'deki gelişme, muazzam güce sahip sayılı büyük şirketlere ve enternasyonal bankalara küresel sermayeyi idare, dünya üretimi ve işçi piyasasını ellerinde evire çevire nasıl gerekli görüyorlarsa kontrol etme olanağını sağlıyor. Şüphesiz ki bunların iş ortakları ve sadık hizmetkarları, devlet liderleri, başta G8 liderleri, bunların güçlerine güç katma görevindeler. Fukara! G8'lerin işi de günden güne zorlaşıyor. Bugün ellerinde bulunan 700 milyar doların 70 milyarını kimlere nasıl dağıtacakları konusunda, dahası bu potada bulunan milletlerin dış borçları mı, iç kalkınmaları mı hedef alınmalı diye ikide kalmışlardır. Geçen sene Cologne görüşmesinde dünyanın en fakir memleketlerinin borçlarından 70 milyar dolarının defterden silinecek kararıyla, bunların içinden 25

memleketin 2000 yılına kadar başarılabilecek hedeflenmişti. Gerçekte sadece 9 memleket hedeflenebildi, ayrıyeten 70 milyar doların sadece 7 milyarı ulaştırıldı. Şaşkınlık veren kesinlikle bu değil, yo hayır, şaşkınlık veren bu borçların tek bir dolarını bile silme teşebbüsünde bulunmalarıdır. Önce dünyaya sefalet zincirlerini boğasiya vur, ardından da sefaletten nasıl kurtaracağımı keyifli keyifli düşün. Bugünkü adı G8 olan bu şebekeye, 1973-74'de meydana gelen ekonomik krize küresel bir çözüm getirme amacıyla ilk kez 1975'de Fransız Cumhurbaşkanı D'Estaing'in çabalarıyla Rambouillet'te hayat verilmiştir. 1929 yılında yaşanan büyük ekonomik kriz, sermaye birikiminin çaresiz neticesi, ardından İkinci Dünya Savaşıyla sonuçlanan, kapitalizmi bir başka boyutuna ulaştırırken, 1975 yılında alternatif bir neticeyle ileri bir boyutuna itiliyor, "küreselleşme".

Bazı sözde ilerici düşünür ve yazarlar, yeni (sözde yeni) "Localiz'leşme" diye tanımladıkları bir ilkeyi savunma çabasıdadır. Bu beyler G8, IMF ve Dünya Bankası gibi kurumlar mevcut olan sefaletle çözüm getiremedikleri takdirde bu ilkenin uygulanması taraftarındırlar. Bu nostaljik olgu, kendilerini küçük ve dar bir odanın içerisinde, maruana ve Bob Dylan albümleriyle "globalleşme" öncesi kapitalizmin hayalini yaşayanlarıdır. Önceleri, açık pazar, sağlıklı piyasa diye haykıran bu şahıslar, şimdi de "mahalle esnafımıza sahip çıkalım" sloganı sergilercesine, G8 kuruluşuna, idareyi ellerine alıp www. şirketlerini "alloat" tutmak için milyarlar yatırmasını değil de yerli ekonomileri ayakta tutmasını rica ediyorlar... "boloni meyi". Yüzsüzce de "lokalistler birleşin, alternatif vardır" diye alay ediyorlar.

OZAN

Savaş ve Barış

Tekelciler kendilerine daha çok Pazar bulmak için yıllarca Dünya halklarını savaştırdılar ve halen savaştırmaya devam ediyorlar. Sonra da utanmadan 'BARİŞ' getireceklerini söylüyorlar. Halkları savaştırdıktan bundan medet uman bu AHLAKSIZ herifler halklara barış getirebilir mi? GETİREMEZ.

O halde barış, burjuvazinin tekelinde değil, halkların iradesinde olmalıdır.

Bunun pratik örneğini yaşadık ve halen yaşıyoruz. 1960 Londra Anlaşması'yla Kıbrıs Cumhuriyeti kuruldu, fakat bu anlaşma, başta Amerika, İngiltere, Yunanistan ve Türkiye'nin kendi çıkarları doğrultusunda olduğu için bu anlaşma 3 yıl dayandı ve 1963'te patlak verdi. Binlerce insan öldü. Daha sonra 1974 hareketiyle ada ikiye bölündü ve 15 Kasım 1983'te KKTC'nin ilanıyla bu bölünmüşlük resmleştirildi.

Geçmişte iki halkı birbirine düşüren egemenler şimdi nasıl oluyor da adada 'BARİŞ' istiyorlar. Sözde 'BARİŞ' istiyorlar. Kendi çıkarlarına hizmet edecek bir 'BARİŞ' istiyorlar. Örneğin Türkiye'yi AB'ye taşıyacak bir 'BARİŞ'.

Halbuki biz gerçek bir barış istiyoruz; her şeye rağmen ada halkını barıştıracak bir barış istiyoruz. Barıştıracak ve bir daha savaştırmayacak bir barış...

Böyle bir barış da ancak halkın mücadelesiyle sağlanabilir.

E.

ANKA KUŞU A. Savaş

BU MEMLEKET BİZİM BİZ YÖNETECEĞİZ AMA NASIL?

"Bu Memleket Bizim, Biz Yöneteceğiz" dedik ve yola koyulduk Temmuz ayı ile birlikte.

Neydi bu sloganı neden olan sebepler?

Ülkemizin ekonomik ve siyasi yönetiminin elimizde olmadığını geç de olsa kavradık hep birlikte.

Askeri bizim seçtiklerimizin yönetmediğini acı da olsa gördük.

Aynı şekilde meclisimizde seçtiklerimizin de bir işe yaramadıklarını farkettik.

Üstelik seçmediklerimizin, bu topraklara ait olmayanların hakaretlerine maruz kaldık...

Bu durumda ne yapmalıydık?

Sineye çekip susmak mı?

Susamadık, artık yeter **BU MEMLEKET BİZİM, BİZ YÖNETECEĞİZ** dedik ve demeye devam ediyoruz.

Ediyoruz da **Bu Memleket nasıl Bizim olacak?**

Bu Memleketi nasıl Biz Yöneteceğiz?

Bu sorulara net yanıtlar verebiliyormuyuz?

18 Temmuz'da halk bu şîara sahip çıktı, destekledi.

"Evet Bu Memleket Bizim, Biz Yöneteceğiz" dedi.

Gerisini örgütlerine ve onların yönetici kadrolarına görev olarak bıraktı.

Örgütler ve değerli yöneticileri bu görevi yerine getirdi mi?

Üstteki sorulara net yanıtlar ortaya koydu mu?

Görev nettir.

Halk birlik istiyor, bugün var yarın yok bir birlik değil, **Bu Memleket Bizim** olması için ve oluncaya kadar bir birlik...

Bunun zemini vardık.

Bu birliğin zemini **BU MEMLEKET BİZİM PLATFORMU'dur.**

Ya yaparız ya gideriz.

Başka yolu yok.

Unutulmamalı ki; Toplumsal dönüşümler, onu gerçekleştirecek olanların dönüşümünü gerekli kılar.

Halkta dönüşüm başlamıştır.

Sıra örgütlerde ve yöneticilerinde...

Bireyler ve yapılar olarak ya kendimizi bu toplumsal dönüşüme hazırlarız, ya da halk bizleri aşar, harekete uygun liderlerini ve örgütlerini yaratır...

Tarih örneklerle doludur.

Kendi insanına işkence yapanları lanetliyorum

**TIP-İŞ Genel Başkanı Erol Şeherlioğlu'nun
SİM FM'de, 27 Temmuz'da
yer alan röportajını yayınlıyoruz.**

Mudi eylemlerinden sonra tutukluları siz ziyaret ettiniz, 58 kişi aynı yerde kalıyordu, dinleyecilerimiz nasıl bir yer olduğunu bilmiyorlar, biraz anlatırmısınız?

Öncelikle tüm halkımıza ve tüm gazetecilere geçmiş olsun diyorum. Ülkemizde olağanüstü koşullar yaşıyoruz. Biz TIP-İŞ olarak tutuklamaların ardından içerde rahatsız olan insanlar olduğunu duyduk, (kalp, tansiyon gibi). İlk önce Sağlık Bakanlığı'na ulaştık ve dedik ki "içerideki insanların sağlık kontrolleri yapılmadı", bazı girişimlerde bulundu. Bunun arkasından Sn. Meclis Başkanı Ertuğrul Hasipoğlu'nu ziyaret esnasında, öncelikle içeri alınan insanların sağlık kontrollerinin yapılmasıyla ilgili eğer yetkisi varsa müdahale ederek, gerekirse hastahaneye sevk edilmelerini istedik, ancak cevap alamadık. Demek ki Meclis Başkanı'nın ve Sağlık Bakanlığı'nın poliste bir yetkisi yok. Sayın Başbakan'ın da söylediği gibi, demek ki polis başka bir merciye bağlı, o merciye gitmemiz gerekirdi biz bunu yapmadık. Ertesi gün TIP-İŞ'in başkan ve sekreteri olarak biz, orada bulunan polis memurlarına müracaat ettik, onların kişisel inisiyatifi ve yardımları ile içeriye girip tutukluları muayene etme imkanı bulduk. Biz 45 kişiyi muayene ettik, bunların içerisinde 26 kişide yüksek tansiyon, şeker ve enfeksiyonal rahatsızlıklar saptadık. Özellikle ishal olan hastalar çoğunlukta idi. Görevlilere bildirip derhal hastahaneye gitmeleri gerektiğini söyledik, oradaki görevli subayın da savcılıkta bu konuyu görüştüğünü duyduk. Şube amiri gelip tutukluların bir kısmının bırakılacağını, 7 kişinin tutuklu kalacağını söyledi. Bu 7 kişinin 4'ünü biz hastahaneye yatırdık. Bu prosedürü anlatmamın sebebi, biz hukuk devleti olduğumuzu iddia ediyoruz, hukuk devletinde insanların sağlığının anayasanın güvencesinde olduğunu söylüyoruz, bu ülkedeki siyasi iktidarı ellerinde bulunduranların dillerinden düşürmediği hukuk devletini biz orada gördük. Bir kere oradaki insanların bulunduğu ortam İngiliz sömürgecilik dönemindeki binaların koşulları bir tek taş oynatılarak değiştirilmemiş. Son derece küçük, havasız ortamda 46 kişiyi 15 metre karelik bir oda içerisinde ve 50 derecelik ısıda, gece de tutuldukları yer 4 metre karelik bir odaya 6 kişiyi koyup betonun üzerinde uyumak zorunda bırakılıyor. Tuvaletler etrafa pislik saçıyor, son derece kötü hijyen koşullarının oradaki insanlara

sunulduğu bir ortam. Suçlu olduğu tespit edilemeyen insanların böyle bir yere gönderilerek cezalandırıldığı kanaatindeyim. Buradaki cezalandırma işlemini yapan mercilerin anayasal suç işlediğini iddia ediyorum. Başta Emniyet Müdürlüğü ve onun bağlı bulunduğu güvenlik kuvvetleri, anayasaya sarılarak bir takım yetkilerini başkalarına devretmeyenlerin mutlak suretle işlediği suçlardan dolayı sorgulanmalarını istiyorum. Bir hekim olarak böyle bir ortamı insanlarımızla layık görenleri lanetliyorum. Ayrıca yargıda görev yapan yargıçlarımızın da tutukluluk süresini tespit ederken sağlıklarıyla oynadıkları insanların gönderildiği yerin koşullarının bilincinde olarak karar vermelerini de kınıyorum. Ben 3 saat kalabildim ve kendimi kötü hissettim. Oraya sağlam giren insan hasta olur. Ortam ciddi boyutta sağlığı tehdit etmektedir. Bulaşıcı hastalığı olan insanlar çok rahat bir şekilde diğer insanlara bulaştırır. Çalışan emniyet görevlilerimizde aynı tehlikeyle karşı karşıyadır. Emniyet binası yapılırken hizmet yönü planlanarak yapılmalıdır. Buradan çağrı yapıyorum bu işlenen anayasal suçun sorumluları mutlak surette yargı önüne çıkarılması gerekir. 21. yüzyılda böyle çağ dışı uygulamalar ve yine insanlarımızın üzerine copla, tüfekle ve bombayla giden zihniyeti de lanetliyorum. Örgütlerin ve sendikaların içinde yer alan bir örgütün temsilcisi olarak bizleri provakatör ilan edenlerin öncelikle kendilerinin bu olayları provake ettiklerini ve görev yapmaktan dolayı bu hale geldiğimizi biliyoruz.

İnsanlar ne hissediyorlar?

Cezalarını çekmiş durumdalar, yargıcın aldığı uzatma kararı cezadır. Bundan 10 gün önce Şener Levent'in 13 gün orada nasıl yaşadığını merak ettim, yanımdaki polislerin bile dayanamıyarak orayı terk ettiğini gördüm. Nezarethaneye alınan insanın devletin güvencesinde olması gerekir. Örneğin bir diabet hastası vardı ve ilaçları verilmedi.

Polis denetiminde bir sağlık kurulunun oluşturulması diye bir öneri yaptınız, bunun nedenini söylermisiniz?

Devletin hangi kurumu olursa olsun orası insanların sadece can güvenliğiyle değil her yönüyle sağlık güvencesi açısından gözden geçirilmesi gerekir. Nezarete atılan insanların çok değişik hastalıkları olabilir. Ancak ilkel Afrika kabilelerinde ve faşist diktatörlüklerin olduğu yönetimlerde bu koşullar olabilir. Eğer biz bir hukuk devleti isek olmamalıdır. Hastalara müdahale edecek bir birim yok, can güvenliğini korumak zorundasınız. İvedi olarak bir sağlık birimi oluşturulmalı ve koşulların düzenlenmesi gereklidir. Yargı yerine geçerek insanları cezalandırıyorlar. Bugün KKTC'yi tanıtaçağız diye milyarlarca lira harcayanlar, dünya

bu olaylarla bizi tanıdı, bununla övünmeleri gerekir. Bir hukuk devleti değil dikta rejimi altında olduğumuzu gösterdiler. Cenevre'de "biz hukuk devletiyiz" diyen Cumhurbaşkanı'nın yüzüne inmiş bir şamardır bence. Rumcu diye suçlayan özellikle Meclis Başkanı'nın kendisidir. Hakları elinden alınmış ve önüne acı sunulmuş insanlar elbette sessiz kalmayacaklardı.

Bu olayları irdelerken bizim gözardı ettiğimiz ve polisin çok iyi kullandığı bir nokta vardı ki insanların psikolojik durumu o olayların çıkmasına hazırды. Siz nasıl değerlendiriyor sunuz?

Elbette insanlar hazırды, o olaylarda 35 kişiyi aldılar sonra açıklama yaparak, tutuklamalar devam edecek deyip insanları tedirgin ettiler ve bütün gece boyunca insanları evlerinden alıp ertesi gün salıverdiler. Bu bir göz dağıdır. Bir daha eylem düşünürseniz görün işte hapishane koşullarını dediler. Polis copunun da tadını aldınız, bizim elimizde sizin tahmin edemeyeceğiniz son teknoloji ürünü bombacıklar ve mermiler var ve daha neler neler var imajını vererek insanlara yıldırma uyguladılar. Emniyet görevlileri yetiştirilirken toplum psikolojisi verilir. Bunu, böyle bir eylemde nasıl tavır alırsak sakinleşir veya kıskırtılırlar bilirler. Kendileri kıskırtıp güzel de kullandılar. Başbakan "benim yetkim yok" diye açıklama yapıyor, bu da bir provakasyondur. Bence bu açıklamayı yaparken insanlara "bu meclisi yıkın" demek istemiştir. Bu işin içinde emniyet birimlerinin olduğunu biliyoruz ve her türlü teknoloji ve yöntemi kullanmışlardır.

Binaların istediğiniz işlevi yerine getireceğine inanıyor musunuz?

Kesinlikle inanmıyorum, emniyetin görev yapacağı bir yer olamaz. Kendi insanına işkence yapanları lanetliyorum, diğerleri için görev yapma yerlerinin değişmesi gerektiğine inanıyorum. Ben tarihi bir dönemden geçtiğimize inanıyorum. Henüz daha ülkemizin önü açılmış değil. Şükrü Sina Gürel'in açıklaması da bir provakasyondur "bizim banka mudilerine verecek paramız yok" diyorlar. Geleceği olmayan insan sessiz kalamaz. Biz ülkemize sahip çıkarak Bu Memleket Bizim diyoruz ve biz yönetmek istiyoruz. Başka bir ülkenin çıkarlarını gözetkenler vatan hainidir. Bu memleket bizim değilse kimindir?

Bundan sonra örgütler neler yapacak?

Kitle örgütleri olarak bu olaylardan çıkmanın yolunu tanınmış bir devlette görüyoruz ve Kıbrıs sorununun çözülmesi konusudur. Barışı talep etme kararı aldık, akılcı bir mücadele ile sonuna kadar devam edeceğiz.

Kıbrıs'ta
 Sosyalist
GERÇEK

Sahibi:
Kıvılcım
Yayıncılık
Kollektif Ortaklığı

Adres:
Haşmet Gürkan Sokak,
No: 17 A
Lefkoşa-KIBRIS
Mersin 10- Türkiye

Tel-Fax:
(Merkez) 0(392) 2282293
(Güzelyurt) 0(392)
7144597
e-mail: onur@analiz.net